

AVON'da direniş başladı:

#1AmaçÇinGüzellik

DGD-Sen'e üye oldukları için 18 ve 19 Mayıs tarihlerinde işten atılan AVON Kozmetik işçileri, 23 Mayıs'ta fabrika önünde gerçekleştirdikleri eylemle direnişe başladılar. **s.8**

Balçınlar Madencilik işçileri açlık grevinde!

Madenci direnişi güncesi

Zonguldak Kilimli'de bulunan Balçınlar Madencilik'te ücretlerini alamadıkları için çeşitli eylemler yapan Madenciler, talepleri kabul edilene kadar açlık grevine başladılar. **s.10**

Haftalık
Sosyalist
Siyasal Gazete

ISSN 1300-3585

Sayı 2016 / 20
27 Mayıs 2016 * 1 TL

Kızıl Bayrak

www.kizilbayrak1.net

KÖLELİK SALDIRILARINA KARŞI İŞÇİ-EMEKÇİ BARİKATI!

Yeni bir fırtına
yaklaşıyor! İşçi
sınıfının devrimci
rotası yolu
gösterecek, insanlığı
kıyıya çıkartacaktır.

Köle işçi büroları ve esnek çalışma hükümlerini içeren saldırı paketi 1 Mayıs'ın hemen ardından meclisten geçti. Saldırı yasası, geçtiğimiz günlerde Tayyip Erdoğan tarafından da onaylanarak yürürlüğe girdi.

Sırada kıdem tazminatının gaspı, işçi-işveren ilişkilerinin hukuksal zeminini yeniden düzenlemeyi öngören arabuluculuk uygulaması ve Bireysel Emeklilik Sigortası (BES) gibi düzenlemeler var.

AKP şefinden empervyalistlere yeni çağrı

İçeride kirli savaşla ayakta durabilen dinci-faşist iktidar, efendileri nezdinde uğradığı itibar kaybını bölgesel savaşla yeniden kazanmayı hedefliyor. **3**

Düzeniçi sola bağlanan umutların çöküşü

Brezilya İşçi Partisi deneyimi, düzeniçi sola umut bağlamanın, işçi sınıfıyla emekçilere hüsrandan başka bir sonuç yaratmayacağını göstermiştir. **15**

Kadına ve çocuğa dayatılan sefalet!

“Boşanma Komisyonu”nun hazırladığı taslak kadınların haklarına saldırı ile çocuk istismarcılarını korumayı içermiyor. **20**

Sendikal bürokrasi ve bağımsız sınıf sendikası **s.12**

Ahlaki çürümenin panzehiri sosyalizm mücadelesidir **s.18**

Kölelik saldırılarına karşı işçi-emekçi barikati

İçinden geçilen sürecin boğucu atmosferini ve hayata geçirilmeye çalışılan kölelik yasalarını ancak işçi sınıfının topyekün ayağa kalkışı parçalayabilir. Sermaye sınıfı ekonomik, sosyal, siyasal olarak bütünlüklü bir saldırı dalgasını gündemine almış ve fiili olarak hayata geçiriyorken, işçi sınıfının toplum ölçeğinde bir taraf olarak çıkması, sınıfsal talepleri ekseninde harekete geçmesi ve kendi zemininde siyasallaşabilmesi ihtiyacı her geçen gün artıyor.

Bugün Türkiye'nin gündemini büyük ölçüde düzen siyasetinde yaşanan gelişmeler belirliyor. İktidar partisinin iç kapışmaları, burjuva muhalefet partilerinin açmazları, dokunulmazlıkların kaldırılması, başkanlık sistemi, yeni anayasa vb..., son dönemde öne çıkan gündem başlıklarını oluşturuyor.

Bu toz duman içerisinde işçi sınıfını hedef alan kölelik saldırıları da bir bir meclisten geçiyor, yenileri ise sırada bekliyor. Düzen siyasetinde yaşanan gelişmeler ile işçi sınıfına yönelik sosyal yıkım saldırıları at başı gidiyor. TÜSİAD gibi sermayenin büyük aktörleri ise, bu kadar gerginliğin içinde sosyal yıkım programını ihmal etmemesi, bir an önce hayata geçirmesi için AKP hükümetine yönelik uyarılarda bulunuyor.

Bu koşullarda işçi sınıfının sahte taraflaşmalardan uzak durması, sendikal korucular şebekesi dahil önündeki köhnemiş gerici barikatları aşması, saldırılara karşı örgütlü mücadeleye yönelmesi hayati bir önem taşıyor. Çünkü düzen cephesi süreklileşen saldırılarla köleliğin en katmerlisini hayata geçirmeye hazırlanıyor.

KÖLELİK YASALARI GÜNDEMDEKİ YERİNİ KORUYOR!

Uzun bir süredir gündemde olan köle işçi büroları ve esnek çalışma hükümlerini içeren saldırı paketi 1 Mayıs'ın hemen ardından meclisten geçmişti. Saldırı yasası, geçtiğimiz günlerde Tayyip Erdoğan tarafından da onaylanarak yürürlüğe girmiş bulunuyor.

Şimdi sırada kıdem tazminatının gaspı, işçi-işveren ilişkilerinin hukuksal zeminini yeniden düzenlemeyi öngören arbuluculuk uygulaması ve Bireysel Emeklilik Sigortası (BES) gibi düzenlemeler var.

Bilindiği gibi patronlar uzun süredir bir yük olarak gördükleri kıdem tazminatının ortadan kaldırılması için çırpınıp duruyorlar. Bu amaçla formüle edilen

"kıdem tazminatı fonu"nun hayat bulması, yalnızca işçi sınıfının bu haktan mahrum edilmesi değil, sermayedarlara yağmalanacak yeni bir kaynak oluşturmanın en önemli boyutu, patronları kıdem tazminatı yükünden kurtararak kolay işten atmanın önünü açacak olmasıdır.

Öte yandan işçi-işveren arasındaki uyuşmazlıklarda, keyfi işten atmalarda, yaşanan hak gasplarında işçilerin hukusal mücadelelerinin önüne geçmek yine sermayenin ve onun icra organı olarak AKP'nin uzun bir süredir gündeminde olan bir konu. Bu kapsamda dava açmak için gerekli işlemleri ve ekonomik yükü ağırlaştırarak işçilerin mahkeme kanalını kapatmaya çalışan düzenleme geçtiğimiz yıllarda hayata geçirilmişti. Mahkemeden önce arabuluculuk aşaması olarak tarif edilen gündemdeki düzenleme ise, patronların mahkemeler üzerinden doğan yükümlülüklerini azaltmayı, yaşanan saldırılara karşı işçilerin yapabileceklerini sürece yaymayı, neticelenme süresini uzatmayı hedefliyor. Yasa geçerse haksız işten atmalar, örgütlenme girişimlerine karşı saldırılar, maaş ve sosyal hak gaspları daha rahat hayata geçirilecek.

Üçüncü bir gündem olan BES tasarısı ise sermayeye yeni bir fon oluşturma amacı taşıyan ve kapsamlı saldırı programının bir devamı/bütünleyeni olarak görülmesi gereken bir saldırı. Aynı zamanda yeni bir yağma alanı anlamına geliyor. Düzenlemeye göre işçilerden her ay kesilecek belli miktarlar ile Bireysel Emeklilik Sigortası fonu oluşturulacak ve bu kesintiler zorunlu olacak. Toplanan vergilerin yarısından fazlasının asgari ücretlilerden elde edildiği yetmezmiş gibi, işçi sınıfına yeni bir ekonomik yük getirecek olan bu uygulama ile sermaye için yeni bir kaynak oluşturulacak. Bu yolla bankalar ve sigorta şirketleri tabir yerinde ise ihya edilirken, geçmişteki bir dizi fon örneğinde görüldüğü gibi sermaye için yeni bir yağma kapısı yaratılmış olacak.

KÖLELİK SALDIRILARINA KARŞI İŞÇİ-EMEĞİ BARİKATI!

İçinden geçilen sürecin boğucu atmosferini ve hayata geçirilmeye çalışılan kölelik yasalarını ancak işçi sınıfının topyekün ayağa kalkışı parçalayabilir. Sermaye sınıfı ekonomik, sosyal, siyasal olarak bütünlüklü bir saldırı dalgasını gündemine almış ve fiili olarak hayata geçiriyorken, işçi sınıfının toplum ölçeğinde bir taraf olarak çıkması, sınıfsal talepleri ekseninde harekete geçmesi ve kendi zemininde siyasallaşabilmesi ihtiyacı her geçen gün artıyor.

İşçi sınıfının bugünkü örgütsüzlüğü ve dağınık tablosu, kendisine dayatılan ve geleceğini belirleyecek olan saldırılar karşısında suskunluğunun, dahası yer yer burjuva gericiğinin şu ya da bu tarafının eklentisi olarak davranmasının arka planını oluşturuyor.

Fakat, bugün için durgunluk olarak dışı vuran tablo yanıltıcı olmamalıdır. Yaşanılan suskunluk sürecini yeni fırtınaların habercisi sayarak; tarihsel bir çerçeveden güne bakmak oldukça önemli bir yerde durmaktadır. Tarihsel hareket sert sınıf mücadelelerine doğru akmakta, bunun önemli ilk deneyimlerini bizzat bu topraklarda yaşamaktayız. Bu nedenle gün, geleceğin sert sınıf mücadelelerine hazırlanma günüdür.

Bugün sınıfa dayatılan kölelik saldırılarını hükümsüz kılmak için işçi sınıfının ayağa kalkışını örgütlemeye dönük her çaba, bu hazırlığın önemli bir ayağını oluşturmaktadır. Başta sınıf devrimcileri olmak üzere öncü-devrimci işçiler günün sorumluluklarına bu yaklaşım üzerinden bakmalı, işçi sınıfının birliğini ve taban iradesini açığa çıkartma çabalarını yoğunlaştırmalıdır.

Yeni bir fırtına yaklaşıyor! Bizleri bekleyen çetin ve fırtınalı günlerde işçi sınıfının devrimci rotası yolu gösterecek, insanlığı kıyıya çıkartacaktır.

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2016/20 * 27 Mayıs 2016 * Fiyatı: 1 TL

Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü:

Tayfun Altıntaş

EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi: EKSEN YAYINCILIK
Meşrutiyet Mah. Kodaman Sk. No: 111/15
Şişli / İstanbul

Tif. No: (0212) 621 74 52 - 0536 285 73 25
e-mail: info@kizilbayrak.net
twitter: @kizilbayraknet
www.kizilbayrak1.net

Baskı: SM Matbaacılık - Çobançeşme Mahallesi Sanayi Cad. Altay Sk. No: 10 A Blok - Yenibosna / İSTANBUL

AKP şefinden emperyalistlere yeni çağrı;

“Suriye’ye saldıralım!”

Kapitalist/emperyalist sistemin kışkırttığı yıkıcı savaşların kurbanı olan on milyonlarca mülteci, halen dünyanın dört bir yanına saçılmış durumda. Bir bölümü Türkiye’ye gelen Suriyeli mülteciler de bu gerici savaşların kurbanlarından. Milyonları mültecileştirip basit insani gereksinimlerden bile yoksun bırakan düzenin efendileri, utanmadan “insani yardım zirvesi” adı altında organizasyonlar düzenliyorlar. Konferanslarla kanlı sicillerini örtmeye çalışan savaş suçluları, yerinden yurdundan ettikleri mültecilerle pervasızca alay ediyorlar.

Bu riyakarlık seremonilerinden biri bugünlerde İstanbul’da gerçekleştiriliyor. Bunu fırsat bilen dinci-gericiliğin şefi Tayyip Erdoğan, İngiliz gazetesi Guardian’da bir makale yayınlatarak mülteciler sorununa nasıl da “duyarlı” olduğunu Avrupa kamuoyuna anlattı. Ne var ki, dinci şefin mülteci sorununa önerdiği yegane “çözüm” yolu, “Suriye’ye saldıralım” çağrısı oldu.

Bu fütursuzluk yeni değil; Tayyip Erdoğan’la müritleri 2011’den beri bu arsızlığı yapıyorlar. Emevi Camisi’nde namaz kılma hevesinin ancak emperyalist orduların Suriye’ye saldırmasıyla mümkün olabileceğini düşünen bu zihniyetin temsilcileri, döne döne, Libya’ya saldıran savaş aygıtı NATO’nun Suriye’ye de saldırması gerektiğini savundular. Guardian’daki makale, kandan beslenen bu zihniyetin temsilcilerinin nasıl da hezeyan içinde olduklarını bir kez daha gözler önüne serdi.

Yüzlerce kilometrelik sınırı cihatçı katillere açan AKP iktidarı, yüz binlerce Suriyelinin öldürülmesi, milyonlarcasının yerinden/yurdundan sürülmesinin baş sorumlularından biridir. Bu savaş suçunu işlemeye devam eden dinci iktidar, savaşı sona erdirmek için yapılan girişimleri baltalamak için Suudi Arabistan’daki ortaklarıyla birlikte çalışıyor. Mülteciler sorununun devasa boyutlar kazanması-

na rağmen IŞİD, El Nusra gibi cihatçı teröristlere sınırsız destek veriyorlar. Son günlerde sivil halkı hedef alan katliamları arttıran cihatçı teröristler, halen Türkiye-Suudi Arabistan-Katar üçlü şer eksenini tarafından finanse edilip silahlandırılıyor.

Beş yıldan beri Suriye halkına karşı savaş suçu işleyenlerin, mültecilerin sorunlarından söz etmeleri riyakarlığın dik alasıdır. Onlar mülteciler sorununu sefil çıkarları için kullanılacak bir “kart” olarak görüyorlar. Mülteci sorununa gerçek çözüm yolu ise, ancak Suriye’deki savaşın sonlandırılması ve yurdunu terk eden milyonların evlerine dönüşleri için gerekli koşulların sağlanmasıyla açılabilir. Oysa mülteciler sorununa “çözüm” öneren AKP şefi, savaşın daha da şiddetlendirilmesinden başka bir yol olmadığını vaaz ediyor:

“Daha önceki safhalarda müdahale

edilmiş olsaydı, Suriye kaynaklı sorunların büyük bir kısmı yaşanmazdı. Ancak eğer Avrupalı liderler gerekli sorumlulukları almaya kararlıysa hala geç değil... Suriye’de demokrasinin filizlenmesine bir şans verebilmek için kimin daha tehlikeli olduğu hesabından vazgeçip IŞİD ve Esad’ı yenilgiye uğratmalıyız...”

Savaş çığırtkanlığından başka bir anlam taşımayan bu sözler, BBC’nin Türkçesini yayınladığı söz konusu makalede yer alıyor. IŞİD destekçilerinin “Esad’ı yenilgiye uğratmalıyız” çağrısı, “Suriye’ye saldıralım” anlamına geliyor. Zira beş yıldır besledikleri cihatçı çetelerin Esad’ı yenilgiye uğratamayacakları belli olduğuna göre, geriye kalan ve AKP şefinin beş yıldan beri önerdiği tek seçenek NATO’nun Suriye’ye fiilen saldırmasıdır.

Suriye’ye saldırmanın bölgesel bir

savaşa, hatta 3. Dünya Savaşı’na yol açabileceği kimse için bir sır değilken, halen “Esad’ı yenilgiye uğratmalıyız” çağrılarını yapmak, ancak ihtirasları için halkları katletmekten çekinmeyenlerin işi olabilir. Bu zihniyetin pervasızlığı dış politikada Suriye’ye karşı yürütülen savaş körüklemesinde kendini gösterirken, iç politikada ise Kürt halkını katletmek, mahallelerini yakıp yıkmak ve tek adam güdümünde dinci-faşist bir dikta kurmak için attığı adımlarla kendini gösteriyor.

Görünen o ki; içeride kirli savaşla ayakta durabilen dinci-faşist iktidar, emperyalist efendileri nezdinde uğradığı itibar kaybını bölgesel savaşla yeniden kazanmayı hedefliyor. Oysa bu politikada ısrarın dinci iktidara güvence sağlaması bir yana, onu rezil bir çöküşe doğru sürüklemesi kaçınılmazdır.

Savaşa “milli” yatırımlar da emekçi halkları tehdit ediyor

ABD’nin kirli savaşlara yaptığı yatırımlarda önemli ortağı, bu alandaki en büyük ikinci ithalatçısı Türk sermaye devleti, savaşlara yaptığı yatırımlarla kirli çıkarlarına ulaşmayı amaçlıyor. “Milli” projelerle övünerek, “büyük güç olma” hedefiyle işçi ve emekçileri de kirli çıkarlarına alet etmeye çalışan sermaye devletinin son dönemdeki kirli savaş

yatırımlarından biri de “milli denizaltı projesi.”

HAVELSAN, ASELSAN, TÜBİTAK, STM AŞ, AYESAŞ, Milsoft, Meteksan Savunma, Koç Bilgi Savunma adlı savaş sanayisinin önde gelen şirketlerinin işbirliği içerisinde hazırlanan 2.7 milyarlık “milli denizaltı”, Gölcük Tersanesi’nde inşa ediliyor. 22 Haziran 2011’de savaş yatırı-

rim yapan ortaklarının sözleşmeyi imzalamasıyla başlayan projenin 2023 yılına kadar tamamlanması planlanıyor.

Kirli çıkarlarına ulaşmak için içeride ve dışarıda savaşa yaptığı yatırımları arttıran sermaye devleti, bu projeye de “güçlü silahlı sistemler ve savunma sanayisi” alanında “güçlü ülkeler” arasında yer almak hedefini ileri sürüyor.

Yerli sanayi katılım oranı ve “milli” yönüyle, su altından ABD’ye kadar gidip gelmesi vb. özellikleriyle burjuva basında kirli propagandası yapılan savaş yatırımı; sermayeyi güçlendirmekten, işçileri ve emekçi halkları kıyımdan geçirmekten başka bir amaç taşıyor. Ülkeyi ve dünyayı altüst eden kirli savaşlarla “güçlü olmayı”, bunu “milli silahlarla” yapmayı hedefleyen sermaye iktidarı, işçi ve emekçilerin geleceğini her geçen gün daha fazla tehdit ediyor.

Muhalif basın yok edilmek-susturulmak isteniyor

Sermaye devletinin devrimci, ilerici basına yönelik saldırı ve yasakları aralıksız devam ederken, bu saldırıları en ağır şekilde yaşayan Kürt basın emekçileri ise son derece komik ve dayanaksız gerekçelerle tutuklanıyor. Gerici iktidarın istediği şekilde "habercilik" yapmayan yüzlerce basın emekçisi ise işsizlikle, soruşturmayla terbiye edilmeye çalışılıyor. Yüzlerce haber sitesi ise devletin erişim engeline takılıyor.

KOMİK VE DAYANAKSIZ GEREKÇELERLE SORUŞTURMA- TUTUKLAMA

Özellikle Kürdistan'da estirilen devlet terörünü ve katliamlarını gün yüzüne çıkarmak için görevlerini yapan DİHA muhabirleri neredeyse her haber takibinde fiili saldırılarla karşılaşılıyor, işkenceyle gözaltına alınarak, verilen siyasi kararlar sonucu dayanaksız ve komik gerekçeler üretilerek tutuklanıyorlar.

DİHA muhabirlerinin gözaltı ve tutuklanma gerekçeleri; "örgüt propagandası", "devlet sırrını casusluk maksadıyla açıklamak", "bombalı saldırıyı ilk olarak haberleştirmek", "basın açıklaması yapılacak alana erken gitmek", "habercilerin yararlanamadığı şekilde haber alma imkanı sağlamak" gibi komik ve dayanaksız nedenlere bağlanıyor.

Özgür Gün Radyo çalışanlarına radyo vericisini bomba imalatında kullanıp kullanmadıkları soruluyor.

JİNHA muhabiri Beritan Canözer "he-yecanlı" olduğu için gözaltına alınarak tutuklanıyor.

Sadece DİHA'nın 13 muhabiri yaptıkları haberler nedeniyle tutuklu bulunuyor.

Hemen her gün soruşturma ve dava saldırısıyla karşı karşıya kalan Özgür Gündem gazetesinin dayanışma için başlattığı "Eş Genel Yayın Yönetmenliği" kampanyasına destek veren gazeteciler hakkında da soruşturmalar açıldı.

Kürt basınının yanı sıra gerici iktidarın politikalarına hizmet etmeyen bütün basın emekçileri de saldırıların hedefi ol-

maya devam ediyor.

Sadece 2014 Mart-2016 Nisan tarihleri arasında 716 gazeteci hakkında adli işlem başlatılırken, 894 gazeteci işten atma saldırısıyla karşılaştı.

Erişime yasaklanan internet sitesi sayısı ise 104 bin 904'ü aştı.

DEVRİMCİ İLERİCİ BASIN SUTURULAMAZ

Sermaye devletinin-AKP gericiliğinin

basını zapturapt altına almak için bu kadar çaba sarf etmesinin gerisinde ise, ırkçı-tekçi zihniyetle Kürdistan'da estirdiği terörün, katliamların üzerini örtmek; işçi ve emekçilere yönelik hayata geçirdiği, geçirmeye devam ettiği yıkım programlarını gizlemek; Ortadoğu'da işlediği savaş suçlarının açığa çıkarılmasını engellemek yatıyor.

Kendi tekelinde bulundurduğu savaş borazancısı medyayla işlediği bütün suçları "kahramanlık", hayata geçirdiği bütün sosyal yıkım saldırılarını ise "müjde" olarak sunmaya çalışan gerici iktidar, bütün bunların karşısında duran ve gerçekleri yazmaya çalışan basın kuruluşlarını ve emekçilerini ise tamamen susturmayla, yok etmeye çalışıyor.

Kuşkusuz ki sermayenin dümenindeki gerici iktidarın bu saldırı ve tehditleri burjuva medyanın büyük kesimi üzerinde ciddi bir baskı-etki yaratmış, bu kesimlerin gerici iktidarın istediği "habercilik" çizgisine kaymasına neden olmuştur.

Ancak devrimci-ilerici basın ve Kürt basını on yıllardır karşılaştıkları saldırılara, gözaltı ve tutuklamalara rağmen dün olduğu gibi bugün de; işçi ve emekçilere yönelik yıkım saldırılarına, Kürt halkına yönelik kirli savaş ve katliamlara, azınlıklara yönelik asimilasyon uygulamalarına, baskılara, gericiliğe, geleceksizliğe karşı taraf olmayı sürdürecektir.

Gerçekler devrimcidir! Ve gerçekler sansür, baskı ve saldırılara rağmen gün yüzüne çıkmaya devam edecek, güneşi balçıkla sıvamaya çalışanlar tarihin çöplüğündeki yerlerini alacaktır.

Demokrasi makyajı

Türk sermaye devleti gelinen noktada en güdük, en iğreti demokratik haklara dahi tahammülsüzce saldırıyor. Çünkü bu düzenin özünde demokrasi sadece bir makyajdır. Ve bu makyajın altında bütün çirkinliği ile onun gerici, baskıcı yüzü yatmaktadır.

Düzen siyasal, sosyal sürece bağlı olarak, dönem dönem yine yüzünü, gözünü boyayabilir. Bu ancak işçi sınıfının ve emekçilerin politik baskısını üzerinde hissettiğinde mümkün olabilir. Tabi ki düzenin demokrasi makyajı tam bir aldatmacanın ve ikiyüzlülüğün ifadesidir. Acı olan şudur ki; kimi sol görünümlü liberallerin bütün mücadelesi bu düzene en iyi makyajı yapabilme mücadelesidir.

Yani "yaşanabilir kapitalizm" çabasıdır onlarınki.

Oysa sınıf mücadeleleri tarihi çok açık bir biçimde göstermiştir ki; gerçek demokratik kazanımlar ancak devrimci mücadeleyle elde edilebilmiştir. Ve bu kazanımlar kesin bir biçimde ancak devrimle korunabilir.

Bugün en rezil biçimde sol liberalizmin sayıklamalarını duyuyoruz. Dokunulmazlık yasası üzerinden "ama CHP neden 'evet' dedi" diye yakınıyorlar. "51 cesur CHP'li arıyoruz" diye nidalar atıyorlar. Cesur insanlar mı arıyorsunuz? Cesaret mi görmek istiyorsunuz? O zaman düzenin ahırını olan meclisten yüzünüzü çevirecek ve Sur'da, Cizre'de,

Nusaybin'de, Gever'de can feda savaşan insanlara bakacaksınız. Medet umduğunuz yer meclis, CHP sıraları, Anayasa Mahkemesi (AYM) değil, direnen Kürt emekçileri olacak.

Cemil Bayık açıklama yapıyor, diyor ki; "Kürt halkının bu düzenle hiçbir bağı kalmamalıdır. Kürt gençleri askere gitmemelidir. Bu düzene memurluk yapılmamalıdır. Kimse çocuğunu okula göndermemelidir. Kimse bu düzene vergi ödememelidir."

Bu açıklamalar söylem bazında düzenden kopuşun ifadesidir. Ancak çizgi ve yönelim planında bir karşılık bulunmuyor. Peki ama neden? Çünkü Kürt halkı bir yana, Kürt hareketinin kendisi hala bu düzenden medet umuyor. Daha düne kadar içinde CHP'nin de olabileceği "demokrasi bloğu"ndan bahsedili-

yordu. Bugün "dokunulmazlık yasasına karşı ne yapacaksınız?" sorusunun cevabı; "Anayasa Mahkemesi'ne bireysel başvuruda bulunacağız" oluyor. Yani Kürt siyasal hareketi bir yandan Kürt halkına "düzenle bağlarını kopar" derken, diğer yandan kendisi bu düzenin sermaye partilerinden, kurumlarından medet umuyor.

Siyasal özgürlükler de, Kürt halkının haklı talepleri de ancak devrimci mücadeleyle ve devrimle kazanılabilir. Sol liberalizmin ve onun kuyruğundakilerin bugünkü çizgisi demokrasi mücadelesi bile değil, kelimenin gerçek anlamıyla demokrasi dilenciligidir. Oysa tarih; demokrasi için dilenenlerin değil, devrim uğruna direnenlerin tarihidir.

Yeni bir Maraş planlaması

Maraş'ın Terolar bölgesinde yapılması planlanan mülteci kampına karşı bölgedeki Alevi emekçiler direnmeye devam ediyor. Zira yöre halkı, yapılacak olan mülteci kampına IŞİD'in konumlandırılacağından şüphe duymuyor.

IŞİD'in, Suriye'de Alevileri hedef alan saldırıları ise aralıksız devam ediyor. Son olarak 23 Mayıs günü Suriye'nin Tartus ve Lazkiye kentlerinde toplam 9 bombalı saldırı gerçekleşti ve bu saldırılarda 100'ün üzerinde kişi yaşamını yitirdi. Böylesi bir durum ortada iken, Alevi emekçilerin Terolar'da yapılacak bir mülteci kampına karşı çıkmamaları beklenebilir. 1978 yılında yaşanan Alevi katliamının başka bir senaryosunu yaşamak istemeyen bölge halkı, direniş kararlılığını bu nedenle sürdürüyor.

Terolar'da yaklaşık 5 bin Alevi emekçi yaşamaktadır. Kamp ise 27 bin kişilik tasarlanmıştır. Bu nedenle Alevi emekçileri doğacak herhangi bir provokasyondan kaynaklı büyük kaygılar yaşamaktadır ve bazı kesimler göç etmeye başlamıştır.

Yapılması planlanan bu kamp, bölge halkına kendi yaşam alanlarında nefes aldırmayacaktır. Altyapı bakımından zaten birçok sıkıntı yaşanmaktadır. Bu kamp ile sıkıntılar daha da artacaktır. Kamp yerinin uygunsuzluğu ve alternatif kamp alanlarının varlığına rağmen, bu

kampın Maraş'ta yapılmasına ısrar edilmesi, söz konusu projenin Türk sermaye devletinin gizli odalarında önceden ince düşünülmüş, hesaplanmış olduğunu akıllara getirmektedir.

Kapitalist emperyalist sistem çok yönlü bunalımlar yaşamaktadır. Bu süreçten sermayedarlar en az zararla kurtulmak istemektedirler. Bu nedenle sermaye devleti burjuvazinin lehine olan yasaları meclisten sorunsuzca geçirmeye çalışmaktadır. Doğal alanların çoğu-

nu sermayedarlara peşkeş çekmektedir. Kürt kentlerini "kamulaştırarak" tamamen ranta açmayı hesaplamaktadır. Devlet, bu planları sorunsuzca hayata geçirebilmek için toplumsal muhalefeti ezmeye dönük saldırılarına hız vermiş bulunmaktadır. "Ya bendensin ya terörist" bakış açısıyla ilerici, devrimcilere saldırmakta, tutuklamaktadır. Polise çok geniş yetkiler vermektedir. Yandaş medyada da Türkiye'nin demokratik bir ülke olduğu servis edilmektedir.

Böyle bir tabloda toplumsal muhalefetin önemli bir dinamiği Kürt ve Alevi emekçilere yönelik saldırganlık artmaktadır. Maraş'taki direnişe desteğe gitmeye çalışanların şehre alınmaması, valiliğin her türlü eylemi yasaklaması devletin bu politikadaki ısrarını göstermektedir. Yüzyıllardır katliama uğrayan Alevilerin ise yeni Dersimler, Sivaslar, Çorumlar ve Maraş'lar yaşamaması için direnmekten başka bir yolu bulunmamaktadır.

Z. UMAP

Türkiye'nin göçmenlere yardımı: İstismar ve kölelik!

Türk sermaye devletinin övünç kaynağı olan "insani yardım" konusunun gerçek boyutu bir kez daha gözler önüne serildi. "İnsani yardım"da ana başlık göçmenler için yapılan "mülteci kampları" olurken, bir yandan çetelere desteğin sağlandığı, diğer yandan da her türlü çürümüşlüğü devlet "yardım" kurumlarınınca önünün açıldığı kamplardan istismar haberleri yansımaya devam ediyor. Öte yandan, AB ile pazarlıklar sonucunda göçmenler için yapılan çalışma yasası düzenlemesinin de göçmenlerin kölece çalışmasının yasal zemini olduğu gözler önüne serildi.

İSLAHİYE'DEKİ KAMPTA GÖRÜNTÜLENEN İSTİSMARA "İYİ HAL"

Geçtiğimiz hafta Antep'te bulunan Nizip kampında istismarın önünün açıl-

masına dair haberler gündem olmuştu.

Son olarak da kent'in İslahiye ilçesinde bulunan AFAD kampında 87 yaşındaki Ahmed H.'nin, aralarında torunları ve yeğenlerinin de bulunduğu 10'a yakın çocuğa istismarda bulunduğu MOBESE görüntülerine yansıdı.

Cinsel istismara ilişkin görgü tanıkları da bulunurken çocukların aileleri Ahmed H.'den "şikayetçi" olmadı. Açılan dava 4 celsede sonuçlanırken, çocukların ifadeleri, "dedelerinin" kendilerini kandırdığını ortaya koydu. Çocukların ifadelerinde bulunduğu belirtilen sosyolog da mahkemeye, "çocuklar yapılanın istismar olduğunu anlayacak yaşta değil" beyanında bulundu.

Tüm bunlara karşın, mahkeme, 3 Mayıs günü sonuçlanırken, sanık Ahmed H.'nin torunlarına uyguladığı istismarın "mahkumiyete yeter her türlü şüphe-

den uzak" olduğu iddiasıyla beraatine, yeğenleri ve bir diğer çocuğa yönelik istismarına ise "yargılama sürecindeki olumlu davranış" ile iyi hal indirimi hükmüne varılarak 19 yıllık hapis cezasının 15 yıl 10 aya indirilmesine karar verildi.

GÖÇMENLERİN ÇOĞUNLUĞU KÖLELİK KOŞULLARINDA ÇALIŞTIRILYOR

Göçmenlerin bu çürümüşlük içerisinde kamplara hapsedilmesinin yanı sıra 15 Ocak'ta yürürlüğe giren "Geçici Koruma Sağlanan Yabancıların Çalışma

izinlerine Dair Yönetmelik" düzenlemesinin de köleliğin denetlenmesine hizmet ettiği ortaya çıkıyor. 3 milyonu aşkın göçmenin yalnızca binde biri için, yani 3 bin civarında azınlığı için "çalışma izni" çıkarılırken, çoğunluk ise "çalışma izni" olmaksızın hem kayıt dışı hem de düzenleme çerçevesinde, mevsimlik tarım ve hayvancılık işlerinde çalıştırılıyor. "Çalışma izni" alan göçmenlerin çalışma koşulları belirsizliğini korurken, sayısına "sınır" getirildiği söylenen göçmenler terk ediliyor.

Yeni hükümet saldırı programını sürdürecektir

Hükümet açıklanmadan bir gün önce yeni başbakan Binali Yıldırım, "az siyaset çok iş yapacak bir hükümet kuracağını" kulislere dillendirmiş. Yeni hükümet kurulmadan önce "kiralık işçi" yasası meclisten geçti. Kurulduğu gün de MİT silahlarının deyim yerindeyse "koruma altına alınması" Resmi Gazete'de yayınlanarak yasalastı. Yıldırım'ın kulislere söylediği üzerinden yola çıkarsak, işçilere, emekçilere ve Kürt halkına çok yoğun bir saldırıyı yaşama geçirecekler.

Yeni hükümetin hızlandırılmış eski programının önceliği tabii ki başkanlık sistemine yasal olarak geçiş. Tabii bunu ilk önce açıklayan Yıldırım, refahtan, özgürlüklerden, vb.'den fazlasıyla dem vuruyor. Tıpkı Davutoğlu'nun "Kürt kardeşlerimiz..." diye söze başlayıp, katliamları savunması gibi... Dış politika üzerine benzeri tiratlardan sonra Yıldırım şunları söylüyor:

"Bu bağlamda 6 temel alanda çalışmalarımızı yoğunlaştıracağız. Bunlar, demokrasi ve adalet, eğitim, reel ekonomide köklü değişim. Öncelikli dönüşüm programları, kamu yönetimi ve kamu maliyesidir. Vatandaşlarımız için olmazsa olmaz olan insan hak ve hürriyetleri ile adaleti daha ileriye taşımak, ekonomik ve sosyal gelişmemiz için vazgeçilmez bir hedeftir. Türkiye'nin gerçek mukayeseli üstünlüğü, genç ve dinamik nüfusudur. Bu gerçeği göz önünde bulundurarak eğitimde fırsat eşitliğinde ve herkesin eğitim imkanlarına erişimi konusunda çok önemli mesafeler kat ettik. Önümüzdeki dönemde eğitimde uzmanlaşmaya ve her seviyede kaliteye daha fazla hız vereceğiz. Üretirken büyüyen, istihdam oluşturan, ihracatı geliştiren bir ülke olma yolunda reel sektörü daha güçlü, daha rekabetçi yapacağız. Bu çerçevede, atacağımız adımlarla, üretim yapımızda ve ihracatımızda ileri teknolojiye dayalı yüksek katma değerli ürünlerin

payını arttıracamız. İş ve yatırım ortamı iyileşecek."

Öncelik kamu yönetimi ve kamu maliyesi. Kamu maliyesinde epeydir, ayak kabı kutuları yerine İsviçre banka hesapları ve banka kasaları kullanılıyor. Tabii bu para akışı yoğun işçi ve emekçi sömürsünden sağlanacak. Kamu yönetimi ise kesinkes kamu emekçilerine dayandırılacak. Kamu emekçileri, sözleşmeli personel haline getirilecek. Bu yeni bir durum değil. Var olan bu uygulama hızlanacak.

Yıldırım, programın devamı hakkında, "Özel sektörün ilgisini yeterince çekmeyen bölgelerde kamu ve özel sektörün işbirliğiyle istihdam ağırlıklı proje ve yatırımlara öncelik vereceğiz. Böylece bölgesel kalkınma farklılıklarını asgari düzeye indirecek girişimleri güçlendireceğiz. Bütün bunları gerçekleştirerek milletimize karşı olan sorumluluğumuzu yerine getirebilmemiz için Meclisimizin ve milletimizin desteğine duyduğumuz güven tamdır" dedi. Bu sözler yaşama geçerse,

zaten fiili olarak var olan bölgesel asgari ücretin yasallaştırılmaya çalışılacağını söylemek için kahin olmaya gerek yok. Çünkü sermayeyi teşvik değil, daha düşük asgari ücret çeker.

Her başbakan gibi Yıldırım da yalan söylüyor. İşte bir tanesi: "Geleceğimizin teminatı çocuklarımız kaliteli bir aile ortamında büyürken, ruhen ve bedenen sağlıklı bir biçimde yetişecekler, topluma dinamizm kazandıran nesiller oluşturacaklardır."

Önceki cümledeki yalanına rağmen ardından baklayı ağızından çıkararak Yıldırım, "Aile Sosyal Destek Programının alt yapısının tamamlanacağını ve yeterli sayıda nitelikli personelin yurdun her tarafında istihdam edileceğini vurguladı." Yani sermayeye ucuz, ama nitelikli işgücü sağlayacaklar; çocuk işgücü.

Uzunca bir yalan yüklü "yapacağız, edeceğiz" yüklümlü cümlelerden sonra, söz bireysel emeklilik sistemine geliyor. "Bireysel emeklilik sisteminde kesinti oranlarını uluslararası düzeylere yaklaş-

tırabileceklerini belirten Yıldırım, sistemde otomatik katılım pilot uygulamasını başlatacaklarını, hayat sigortalarının ve uzun süreli özel sağlık sigortalarının gelişmesini teşvik edeceklerini söyledi. Özcesi BES kesinkes yaşama geçirilecek.

Tabii ki yeni hükümetin hızlandırılmış eski programında Kürt halkı da unutulmuyor. Kirli savaş sürdürülecek. Ki dokunulmazlığın kaldırılması, kirli savaşın daha da şiddetleneceği anlamını taşıyor. Süreç yarın başka noktalara da gidebilir. Ancak hükümet programında kirli savaşın devamı var.

Yeni kabine 13 yıllık AKP hükümetinin yeni (pek de yeni sayılmaz ya!) elbise giymesi. Sadece AKP'ye karşı değil, sermayeye karşı devrimci mücadele çok daha yakıcı önem kazanıyor. Devrimden uzak her mücadele, bir gelişme ortaya çıkarsa bile, gerçek kalıcı bir kazanım olmaz. İşçi, emekçilerin ve Kürt halkının devrimci mücadeleden, devrimden başka kurtuluş yolu yok.

M. KURŞUN

Kıdem tazminatı gaspına 'yeni' makyaj

Patronlar, işçileri köleleştirmeleri konusunda kendilerine "yük" olan kıdem tazminatı hakkının gaspı için yeni paketler hazırlıyor. İşçilerin bu kazanılmış hakkına göz diken patronlar, sermaye

hükümetiyle kol kola girerek "yeni bir sistem" aldatmacasına başladılar.

BU KEZ DE "AVUSTURYA MODELİ" MAKYAJI

Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanı Süleyman Soylu, geçtiğimiz hafta yaptığı açıklamalarda kıdem tazminatı konusunda yeni bir çalışmayı tamamladıklarını duyurmuştu. Ancak Soylu "yeni" olduğunu öne sürdüğü çalışma hakkında detaylı bilgi vermemişti.

Basına yansıyan bilgilere göre, Çalış-

ma Bakanlığı, kıdem tazminatının gaspı konusunda "Avusturya modeli" üzerinde çalışma yürüttü. Bu kapsamda, bakanlık bürokratları bilgi almak için Avusturya'ya gönderildi.

Sözü edilen modelde, her ay işçilerin ücretlerinin bir kısmı kıdem tazminatı olarak bireysel banka hesaplarına yatırılıyor.

Her ne kadar bu sistemde patronların ve devletin kıdem tazminatına el süremeyeceği söylene de, patronun kıdem tazminatı olarak yatırdığı para bir fon tarafından yönetiliyor.

RANT VE SOYGUN ÇARKI KURULUYOR

İşçilerin kıdem tazminatı hakkını kolayından gasp edemeyen patronlar ve hükümetin bu kez daha "incelikli" bir planın peşinde oldukları açık. Hükümetin sosyal saldırı programı içinde yer alan Bireysel Emeklilik Sigortası (BES) adlı soygun planı düşünüldüğünde, işçilerin kıdem tazminatı hakkının bir fon yönetiminde bankalarda biriktirilmesinin, gerçekte yağma için sıcak para biriktirilmesi anlamına geldiği anlaşılıyor.

“Birliğimizi sağlarsak, ne istersek alırız!”

Petrol-İş Sendikası'nda örgütlü Gemlik Gübre işçisiyle toplu sözleşme süreci üzerine konuştuk...

- Gemlik Gübre'de toplu sözleşme süreci var. Hangi aşamada? İşçiler neler talep ediyor?

- Gemlik Gübre'de yaşanan patlamanın ardından sendikanın takındığı tavır, işçilerin davalarına yalancı şahit olarak girmelerinden kaynaklı, sendikanın 3 sene önce yapılan sözleşmede de hiçbir şey alamamasından dolayı sendika iyice zor durumda kaldı, iyice sıkıştı. Bu sözleşmede işçinin de büyük bir baskısı var sendikaya karşı, “bu sene de bizi satacaksınız” diye. Geçen dönem toplu sözleşme bitiminde işçiler sendikacılara saldırdı zaten. Sendikacılar “patron bizi tuzağa düşürdü, acemiliğimize geldi” demişti o zaman. Bu dönem bakıldığında çok güzel bir taslak hazırladılar. Taslağa göre kişi başı seyyanen 500 lira zam, mesailer yüzde 70'ten yüzde 100-yüzde 120'ye çıkacak, üç ayda bir 22 gün aldığımız ikramiyeyi tam alacağız. Önceden hak gaspına uğrayan işçilere önce iyileştirme sonra seyyanen zam gibi işçiyi tatmin eden bir taslak hazırladılar.

Ama bunlar iki kere işverenle oturum düzenledi. İşveren bunları kale almadı. Adam 3-4 saat toplantıya giriyor, bu kadar saati işçiye 4 dakika ile anlatıyor. Gelip bilgi veriyorlar ama o 4 saati 4 dakikaya sığdırmaları enteresan. Bunun mantıklı bir açıklaması yok. Neyse o da çok önemli değil, bunlar en son oturduklarında patron direkt gelip bunlara hakaret etmiş. Bunlar sesini çıkaramamışlar. Sendikanın avukatı bir kadın var o terbiyenin takını demiş, masadan kalkıp gitmişler. Bir hafta on gün sonra otururuz diye randevu talep etmiş işveren, sendika da bu sefer biz davet edelim seni sen gel sendikaya misafirperverliğimizi gör demiş. Ama şu an 45 günlük arabulucu sürecine girildi.

Bu arada patron da bir taslak hazırladı. Bu taslakta fabrikanın yüzde 30-40'ına çok dehşet paralar vermiş. Bazılarına 450-500 lira vermiş. Bunların büyük çoğu emekli ya da 15 yıllıklar. 2011'den sonra girenlere hiçbir şey vermemiş. Yüzde 8 vermiş. Asgari ücretin yüzde 8'i 4 lira yapıyor, bir de seyyanen de 10 kuruş vermiş.

Niye böyle bir şey yapma ihtiyacı duyuyor. Aslında o 450-500 liralara da vermeyecek. 30 yıllık bir çalışan fabrikada 300-500 kişiyi tanır. Bu adamın etkileyeceği insan sayısı daha fazla. Bu adam da

kendi üzerinden patronun reklamını yapacak. Ama 3 yıllık, 1 yıllık adamlar zaten çalışma koşullarından kafalarını kaldırmıyorlar, en çok çalışanlar en son giren adamlar, bunlar kendi içlerinden başka hiçbir yerde konuşmuyorlar. Yarın grev için sandık konulduğunda yüksek zam vaad edilen eskiler “greve gitmeyelim” diye oy kullanacaklar. Grevi böylece kırarak patron. Sendika da bir tavır gösterip “biz sandığa bağlı değiliz, greve çıkarız” demeyecek. Bu sefer yüksek hakeme gidecek, yüksek hakem enflasyon kaçsa onu verecek. Sonra ne olacak iyileştirme yapacağım dediği adamlara da vermeyecek. Bunun mantıklı bir tarafı var. Greve çıkma süreci ayları bulacak.

Patron her yaz fabrikayı durdurup bakım yapıyor. Bu grev sürecini bile kendine lehine dönüştürebilir. Durdurur fabrikayı, üretim yapmaz, işçi de greve çıkar hiçbir şey alamaz. Fabrikanın aslında her sene 2-3 ay durması gerekiyor. Sağlam bir bakım yapması gerekiyor. Bir de şöyle bir şey var 40 yıldır hiç bakım yapılmamış, eski bakımlar ufak tefek çatlak patlakları onarmaydı. Bu sene yatırım yapmaya başlayacak, bir de gübrede vergi de kalktı artık. Mal yetiştirmiyor. Sağlam bir üretim yapması için fabrikayı sağlamlaştırması gerekiyor. Bazı bölümleri tamamen revize edecek, yeni sistemler getirecek. Belki de adam 3-4 ay planlı duruş düşünüyor. Kurnazlık yapıp sendika eliyle bunu grev sürecine denk getirecek. Bakımı da zaten taşeron firma yapabiliyor. Sen kapının önünde duracaksın ama adamın üretimini sen

durdurmadığın için bir güç göstermemiş olacaksın. Hatta onun ekmeğine yağ sürmüş olacaksın. 550 tane adam maaş almayacak, yemek yemeyecek... Bu adamın tüm bakım masraflarını da çıkarmış olacaksın. Adamın işine gelecek. Önümüzde bizi böyle bir süreç bekliyor.

İŞÇİ, METAL İŞÇİLERİ GİBİ KENDİ YOLUNU ÇİZMELİ!

- Peki işçi ne yapacak? Yasal süreci bekleyerek grev çok mümkün değil gibi gözüküyor.

- İşçinin şöyle yapması lazım, Türkiye'deki sendikalara bakıp hala güvenmek ahmaklıktan başka bir şey değil. İşçinin önce kendi içinde birliği sağlaması lazım. Kendi gücünü görmesi ve kendine güvenmesi lazım. İşçinin toplu olarak gidip yemek yemesi bile patronun gözünde büyük tehdit. İşçinin toplu olarak çay içmesi, sohbet etmesi bir yere gitmesi patronu gerçekten korkutuyor. 550 tane adamın sendikaya bağlı kalmasının hiç gereği yok, istediği zaman çalar patronunun kapısını ve istediğini alır, çalışma koşullarını düzeltir, istediği parayı da alır. Ama adam şimdi niye versin ki? Talep etmiyorsun, bölük pörçüksün, sendika zaten açık açık söylüyor patronun çekindiğini. Ben patron olsam ben de vermem. İşçinin yapması gereken, bölük pörçük, beşerli onarlı gruplar halinde gidip kendine hak isteyerek 3-5 kırıntı almak yerine toplu halde gidip emeklerinin karşılığını istemek. Önümüzde Tofaş, Renault, Coşkunöz vb. örnekler var. Sadece Bursa'da da değil. Sendikalardan sağda ya

da solda olduklarını iddia edenler, vatansever milliyetçi olduklarını söyleyenler var. Bunlar ortak olarak nerede birleşti? İşçiyi satmakta birleşti, ortaklaştı. Artık işçinin canına tak etmişti, işçi ne yaptı kendi yolunu kendi çizdi. Hiçbir yasal dayanağı yoktu. Ama yasalar neye göre oluşuyor, eskiden sendikalar yasası da yoktu. Tofaş işçisi, Renault işçisi ne yaptı, hiçbir sendikayı, patronu tanımadan Türkiye'yi salladı. Bir yıl oldu. İşçilerin bunlara bakması gerekiyor. Bunun üzerinden yürümesi gerekiyor.

SENDIKANIN SÖZLEŞMESİ BİZİ BAĞLAMAZ!

- İşçiler cephesinden örgütlenme, birliğini oluşturma gibi bir eğilim var mı?

- Var aslında ama deli baş halinde ne yapacağını bilmiyor. Aslında çok büyük bir nefret var. Bu hakkını almak için birinin boğazına bile sarılacak ama örgütlenmenin tadını tadamamış işçiler daha önce. İlla olacak ama biraz zamana bağlı. Sendika tarafından tamamen satıldığını görmesi de gerekiyor. Şimdi ne diyor arkadaşlar, “sendika benden aidat kesiyorsa benim hakkımı almasını da bilecek” diyor. Ben diyor sendikayı bekleyeceğim. Eğer satarsa sendikadan da ayrılacaklar. Bunların yaptığı sözleşme de işçileri ilgilendirmeyecek. Satış sözleşmesi yapıldı diyelim, onların sözleşmesi bizi bağlamaz. O zaman kendi başımızın çaresine bakacağız.

AVON'da direniş başladı: #1 Amaç için Güzellik

ABD merkezli kozmetik şirketi AVON'un Gebze'deki deposunda işçilerin DGD-Sen'de üyeliklere başlamasından bir süre sonra patron 8 işçiyi işten çıkarttı. Aynı zamanda idari kadroda yer alan ve işçilerin çalışma koşullarının iyileştirilmesi için yönetime sürekli önerilerde bulunan bir çalışanın da işine son verildi. 18 ve 19 Mayıs tarihlerinde işten atılan AVON Kozmetik işçileri, 23 Mayıs'ta fabrika önünde gerçekleştirdikleri eylemle direnişe başladılar.

23 MAYIS

İşten atılan işçiler, DGD-Sen çalışanları ve destekçi güçler fabrika önünde bir araya geldiler. DGD-Sen adına yapılan konuşmada, AVON'daki çalışma koşullarından bahsedildi. Kadın işçilerin yaşadıkları anlatıldı ve dayanışma çağrısı yapıldı. Avclar'da, Bakırköy'de, Beşiktaş'ta direnişte olan belediye işçileriyle Balçınlar Madencilik işçilerine selam iletildi.

Konuşmanın ardından 10 yıl AVON'da çalışmış, çalışmasından kaynaklı birçok ödül almış bir kadın işçi olan Eylem Görgü basın açıklamasını okudu. Açıklamada, "kadınları güçlendirme" şiarı ile pazarlama stratejisini belirleyen AVON'un ikiyüzlülüğü teşhir edildi.

"Bizler ağır ve sağlıksız çalışma koşulları, bel, boyun, bilek eklemlerinde kaçınılmaz meslek hastalıkları, mobbing ve tacizler ile mücadele ediyoruz. 10 yılı bulan deneyimlerimize rağmen hala asgari ücret alıyoruz. Kendimize ve ailemize zaman ayıramıyoruz, fazla çalışma baskısı

altında eziliyoruz. Fazla mesai yapmayı reddettiğimiz, hakkımızı aradığımız, sendikaya üye olduğumuz için işten atılıyoruz" denilen açıklamada "İşten atmalara son verilsin, atılan arkadaşlarımız işe geri alınsın, sendikalaşma hakkımızın önündeki engeller kaldırılınsın" talepleri ifade edildi.

Açıklamanın ardından halaylarla, sloganlarla işçilerin yemek saatine çıkması beklendi. Öğlen saatinde yemeğe çıkan işçilere işten atılan işçilerin yaptığı konuşmalarla ve sloganlarla sendikacı olma, işten atılanlara sahip çıkma çağrısı yapıldı.

24 MAYIS

AVON işçileri saat 10.00'da işçi arkadaşlarına seslendiler. Direnişçi işçiler, sendika yöneticileri ve dayanışmaya gelenler direniş alanında hep birlikte çadır kurdular ve "Sendika hakkımız engellenemez / DGD-Sen" pankartını astılar.

Direnişçi işçilerin yanına gün boyunca ziyaretçiler geldiler. Direnişin başlama saati itibari ile İşçi-Emekçi Kadın Komisyonları (İEKK) ve Gebze İşçilerin Birliği Derneği direniş alanında yer aldılar. Kastaş direnişçilerinin selamını getiren İEKK, Kastaş direnişçisi kadınların ve İEKK'nin açıklamalarından oluşan bildiriye ulaştırıldılar. AVON direnişçisi Eylem ve DGD-Sen örgütlenme uzmanı Emel, Kastaş direnişçilerini selamlayan görüntülü mesajlar ilettiler.

Komünist Parti yöneticileri de direnişçi işçilerin yanına gelerek mücadeleyi

desteklediklerini ifade ettiler. Jin Haber Ajansı'ndan da dayanışmaya ve direniş süreci ile ilgili röportaj yapmaya geldiler. Kadın Cinayetlerini Durduracağız Platformu'ndan kadınlar direniş alanına gelerek, işten atılma ve mücadele süreci ile ilgili sohbet ettiler.

25 MAYIS

İşten atılan AVON işçileri, DGD-SEN çalışanları ve dayanışmaya gelenler direnişin 3. gününde bir araya gelerek çadırı kurdular. Taşeron köleliğine karşı ses yükselttilen direnişte "Köle taciri Klüh AVON'dan defol" şiarı öne çıkartıldı. Gün boyunca çay molalarında, yemek saatlerinde işçilere sloganlarla, konuşmalarla seslendirildi. İşçileri sendikacı olmaya ve direniş büyütme çağırılan konuşmaların yanı sıra baskıcı amirleri, yöneticileri ve taşeron şirket sorumlularını teşhir eden ajitasyonlar çekildi.

Her gün direnişin sesi daha yaygın bir şekilde duyulurken birçok dayanışma ziyareti de gerçekleşiyor. İşçi-Emekçi Kadın Komisyonları, İlerici Kadınlar, Pulver Kimya çalışanları, Birleşik Metal-İş üyesi işçiler, Alişan Lojistik'ten işten atılan işçiler ve direnişçilerin komşusu ev kadınları gün içerisinde ziyaretlerini gerçekleştirdiler.

İMC TV, Hayatın Sesi TV direniş alanına gelerek işçilerle röportajlar yaptılar. Gün boyunca araçlarla direniş alanının önünden geçenler korna çalarak destek verdiler. Fabrikaya girip çıkan servislere de konuşmalar yapıldı.

AVON işçileriyle dayanışma açıklamaları

Sendikalaştıkları için işten atılan ve 23 Mayıs günü Gebze'deki depo önünde direnişe başlayan AVON işçileriyle dayanışma mesajları

KASTAŞ DİRENIŞÇİLERİ

(...) Direnen AVON işçisi kız kardeşler! Direnişlerimizi büyüterek ve birleştirerek, çifte sömürü düzenine karşı daha da güçlenerek kazanan biz olacağız! Türkiye'de ve dünyada fabrikalarında, iş yerlerinde kadın olmaktan kaynaklı çifte sömürüyü yaşayan kadın işçileri mücadelede bir adım öne çıkmaya çağırıyoruz!

Biz kadın işçilerin sorunları aynı, taleplerimiz aynı cevabımız direniş! Taleplerimizi yineliyoruz:

* İşimizi geri istiyoruz!

* Eşit işe eşit ücret!

* Baskı, mobbing ve taciz uygulamaları son bulsun!

* Sağlıklı ve güvenceli iş istiyoruz!

* Sendikal örgütlenmenin önündeki engeller kaldırılınsın!

İŞÇİ-EMEKÇİ KADIN KOMİSYONLARI

(...) AVON'daki çifte sömürü çarkına bir çomak sokulmuştur. Son dönemde Kastaş Kauçuk'tan, Rimaks'tan, ECA Valfsel Armatür'den yükselttilen sese AVON'dan da bir ses katılmıştır. 10 yıl AVON'da çalışan, çalışmasından ve uyumundan kaynaklı ödüller alan kadın işçi Eylem Görgü ve 5 yıl AVON'da çalışmış işçi Akın Gerçek arkadaşlarımızın direnişlerini büyütme çağırıyoruz.

Kastaş'ta iki ayı aşkındır tacize, mobbinge, sömürüye karşı büyüyen mücadele AVON ile daha da büyüyecektir. Kastaş'ta ve AVON'da çifte sömürüye karşı kadın işçilerin yakacağı ateşin kıvılcımları çakılmıştır. Sese ses katalım, direnişe omuz verelim, ateşi harlayalım!

İBD ADANA TEMSİLCİLİĞİ

(...) AVON'da işten atılan kadın işçiler Kastaş direnişinde olan sınıf kardeşleri gibi direnişe geçtiler. Kastaş ve AVON'da direnişçi kadın işçiler birbirlerini direnişleriyle selamladılar. Biz de her iki direnişteki direnişçi kadınları coşkuyla selamlıyoruz.

Kastaş'ta olduğu gibi AVON'da da direnişçi kadın işçiler önemli bir direnişe imza atmaktalar. Mobbinge, tacizlere karşı direnişle seslerini yükselterek, kadın işçileri katleden sessizliği parçaladılar. Bu direnişin sesi öncelikle kadın işçiler olmak üzere tüm işçi sınıfına yayılarak güçlenecek ve bir gün mutlaka kazanacaktır.

“İnsanca yaşamak, insanca çalışma koşulları istiyorum”

Gebze OSB Tembelova yerleşkesinde bulunan AVON Kozmetik deposunda 10 yıl çalışan, sendikalaştığı için işten atılan ve direnişe geçen Eylem Görgü ile örgütlenme ve direniş süreci üzerine konuştuk.

- Fabrikadaki mücadele sürecini anlatabilir misiniz?

- Mücadele süreci aslında bizim çalıştığımız taşeron şirketin el değiştirmesi ile başladı. Bizim çalıştığımız taşeron sürekli isim değiştiriyordu. Bu sefer tamamen değiştirildi. Yeni gelen şirketle birlikte yeni sözleşmeler hazırlandı. Yeni sözleşmede geçen maddeler bize uymadığından kabul etmeyeceğimizi söyledik. Sonra avukatlara danıştık ne yapabiliriz diye. 10 yıl bir yerde çalışıyorsun hiçbir hakkın yok. Bu artık böyle sürmesin, mal gibi oradan alınıp oraya satılıyor.

Umut-Sen'e başvurdum, buradaki avukatlarla da konuştum, sonra DGD-Sen'e üye oldum ben. Aralık'ın son haftası üye olduktan sonra içeride DGD-Sen'e üyeliklere başladım. Sendikaya üye yapma çalışmalarım 19 Mayıs'a kadar devam ediyordu benim. 19 Mayıs günü işten atıldım. İşten neden çıkartıldığımı bilmiyorum.

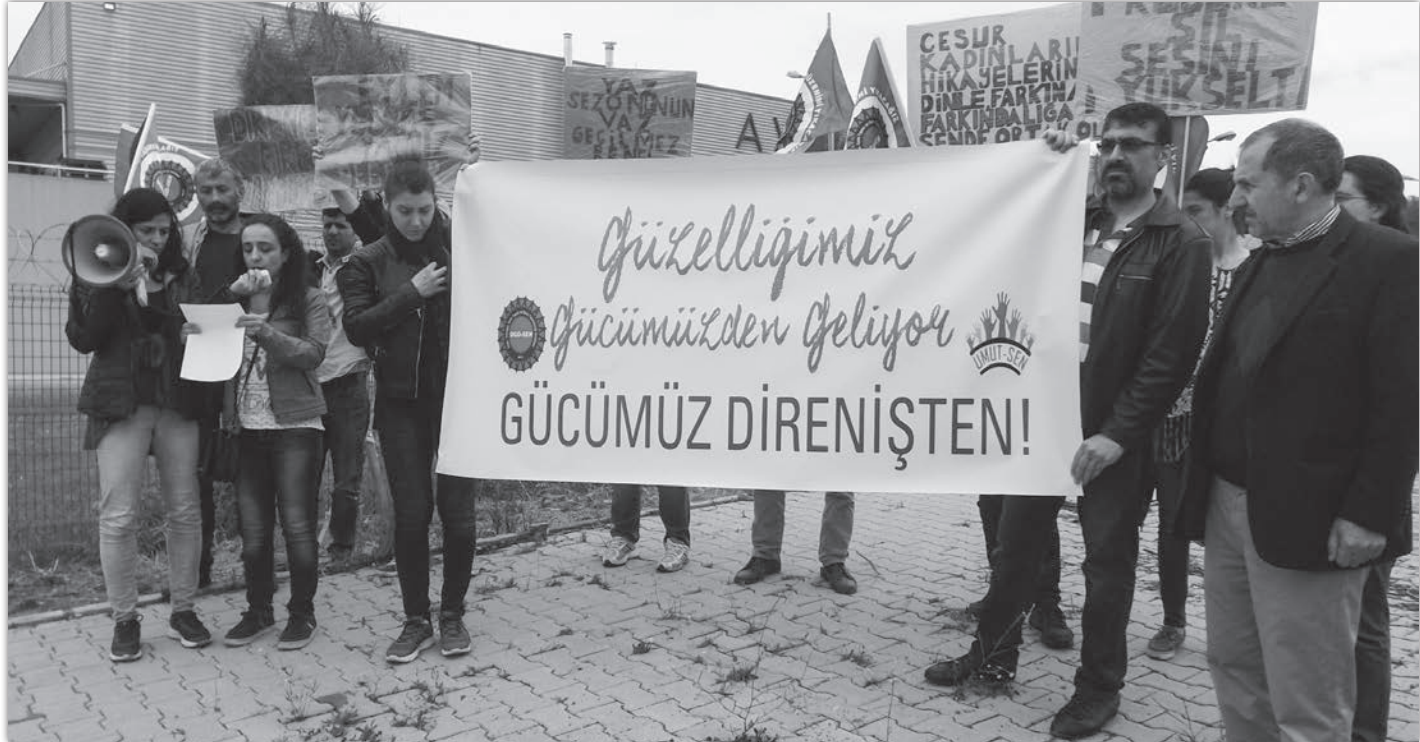
Ben 10 yıldır bu firmaya hizmet veriyorum. Ama 10 yıldır bu firmaya hizmet vermeme rağmen bu kapıdan içeriye alınmadım. İşten atılan diğer 6 kadın arkadaş İzmit'te yaşıyorlar. Onlara “İzmit servisini kaldıracacağız, ondan sizleri işten çıkartıyoruz” şeklinde açıklamışlar.

- İşten atılma gerekçesi olarak ne gösterdiler?

- Bilmiyorum. Hiçbir açıklama yok. İçeriye alınmıyorum. Başka firma altında bana çıkış belgem verilmeye çalışıldı. Bunu da ben kabul etmedim. Bugün itibari ile AVON kapısında direnişe başladık.

- AVON'daki çalışma koşullarından bahsedebilir misiniz?

- Çalışma koşulları ağır. Benim gibi 10 yıldır çalışan işçiler de asgari ücrete çalışıyorlar. Koşullarda hiçbir iyileştirme yok. İşçi arkadaşlarda bel fitiği, boyun fitiği artı bileklerde kireçlenme, boyunlarda, bellerde düzleşme var. Ama iyileştirme denen hiçbir şey yok.

Bonus ücreti denen bir ücret veriliyordu. Asgari ücrete zam geldikten sonra kesildi. Neymiş, biz çok alıyormuşuz zaten. Ne gerek işçiye!

- Siz ödüllü bir işçisiniz...

- Evet, işe sürekliliğim ve işe verdiğim destek sebebiyle aldığım bir ödül. Verdiğim önerilerle aldığım bir ödül. Ama bugün o ödüllerin bir işe yaramadığını görüyoruz.

- Yapmak istediğiniz bir çağrı, ifade etmek istediğiniz ek bir şey var mı?

- İşçi arkadaşların hepsinin örgütlü olması gerekiyor. İnsanlar duyarlı olmalı, herkes haklarını bilmeli ve buna göre davranmalı. Çünkü taşeron işçi köle işçi değildir. Bu işleyiş değişmeli. Bu düzende mal gibi oradan oraya satılıyor. Biz insanız, insanca yaşamak istiyoruz, insanca çalışma koşulları istiyoruz.

AVON'dan Kastaş'a sınıf dayanışması

Kastaş direnişinin 61., AVON direnişinin 2. gününde sınıf dayanışması büyütüldü. Sabah servis girişlerine AVON direnişini şiarlaştırarak seslenen Kastaş Kauçuk işçilerine AVON direniş alanından dayanışmanın sesi yükseltildi.

“Kastaş'ta direnen kadın işçilere selam olsun” diyen AVON direnişçisi Eylem Görgü ile DGD-Sen Örgütlenme Uzmanı Eylem Karadeniz, Kastaş direnişçileri Sonay Tezcan ve Kardelen Yodgan'a dayanışma mesajlarını ilettiler.

“HAKLARIMIZI KAZANACAĞIZ”

AVON kozmetik depoda 5 yıl çalışan ve sendikalaştığı için işten çıkartılan Akın Gerçek ile konuştuk...

- Fabrikadaki çalışma koşullarını, işten atılma sürecini anlatabilir misiniz?

- Ben 5 yıldır AVON Kozmetik'te çalışıyorum. Herkes belinden, boynundan, eklem yerlerinden rahatsız. Çalışma saatleri 14 saattir, biz bunu 8 saate düşürdük. Yine 3 saat mesaiyi zorluyorlardı.

Beni sendikaya üye olduğum için atıkları çok belli. Ama sahte bir gerekçe ile 25/2'den işten çıkartıldılar. Bir de bunu kurnusuz bir şekilde bildirdiler. Haksız yere işten atıldık, haklarımızı vermediler.

- İşçi arkadaşlara bir çağrın var mı?

- İçerideki arkadaşların bir an önce sendikaya üye olmasını istiyorum. Haklarımızı kazanacağız.

“TEK ÇÖZÜM BİRARAYA GELMEK!”

AVON'da 19 yıldır çalışan ve 14 yıldır yöneticilik yapan Hüseyin Savaş ile sohbet ettik...

- İşten atılma sürecinizi anlatabilir misiniz?

- Benim de bu şirkette 19 yıllık emeğim var. İşten çıkartıldım. İşten çıkartılırken bana söylenen global anlamda küçülmeye gidildiği, benim de bundan

kaynaklı işten çıkartıldığım. Bu mümkün değil çünkü bizim çalıştığımız alanda vardiyalı çalışıyoruz. İki tane sorumlu olmak zorunda. Her halükarda benim yerime birini alacaklar, ki aldılar. Ben gider gitmez hemen yerime birisi alındı.

Yaklaşık 14 senedir yöneticilik yapıyorum. Buna rağmen bir gecede işime son verdiler. Gece vardiyasındayken işten çıkartıldıklarını söylediler. Beni en çok etkileyen, rahatsız eden şey; erkenden haber verebilirlerdi, buna bile tenezzül etmediler.

- AVON'daki çalışma koşullarını anlatabilir misiniz?

- Çalışma koşulları işçi arkadaşlar için çok daha ağır. Biz yönetici olduğumuz için belki biraz daha kolay ama onlar için oldukça zor. Benim çıkış sebebim de zaten zaman zaman işçilerin sıkıntılarını dile getirmemden diye düşünüyorum. Bir tane kurban arıyorlardı, ilk yönetici de bendim zaten. Ben bu arkadaşlarla yıllardır çalışıyorum. Hepsi çok iyi arkadaşlar.

Sürekli değişen personel iş için olumsuzdu, bunu dile getirmiştik. 10 saat sürekli ayakta çalışılıyor, bunu dile getirdim.

- AVON'daki işçi arkadaşlara bir çağrınız var mı?

- Bir arada olmak iyidir, bir çatı altında örgütlü olunmalı. Günümüzde koşullar çok zor, ve bazı saldırılar tekrar tekrar yaşanıyor. Tek çözüm biraraya gelmek.

KIZIL BAYRAK / GEBZE

Madenci direnişi güncesi

Balçınlar Madencilik işçileri yeraltında açlık grevinde!

Zonguldak Kilimli'de bulunan Balçınlar Madencilik işçileri, 2016 başından bu yana ücretlerini alamadıkları için çeşitli eylemler yaptılar. Şirkete kayıym atanmasının ardından iş durumları da belirsizleşen madenciler, sorunlarının çözümü için maden ocağını işgal ettiler. Madenciler, talepleri kabul edilene kadar açlık grevine başladılar.

18 MAYIS

Madenciler maden ocağını işgal ettiler. Eyleme başlamadan önce açıklama yapan işçiler, "Herkes bize kapısını kapattı, çalmadığımız kapı kalmadı. Artık ölmek var dönmek yok, biz hakkımızı istiyoruz" diyerek sermayenin kendilerini ortada bırakmasını protesto etti.

19 MAYIS

Yeraltında eylemlerini sürdüren işçiler, açlık grevine başladılar.

İşçilerin direnişi ilk andan itibaren sınıf dayanışmasıyla karşılandı. Farklı işletmelerden maden işçileri direnen işçileri selamlarken, benzer bir süreç yaşayan ve geçtiğimiz günlerde Balçınlar Madencilik işçileriyle birlikte eylem yapan De-Ka Madencilik işçileri de sınıf kardeşlerinin yanına geldiler. Direnişçi işçilere bir destek de İzmir'de direnişlerini sürdüren Kastaş işçilerinden geldi.

Öte yandan, direnişçi işçilerin aileleri de maden ocağına gelerek direnişin yanında olduklarını gösterdiler.

İşçilerin direnişi ilk andan itibaren polis baskısıyla karşılaşmaya başladı. Direnişin taleplerini şimdiye kadar görme-yen şirket yetkilileri ve sermaye devleti, direnişin sürdüğü ocağa polis gönderdiler. Ocağın önüne barikat çeken polis, dayanışmaya gelenleri engellemeye çalıştı. Ocağın yaklaşık 200 metre gerisinde de TOMA'lar bekletildi.

20 MAYIS

Direniş başladığından beri sınıf dayanışmasını engellemeye çalışan polisler, dayanışmaya gelen işçi ailelerini ve De-Ka Madencilik işçilerini maden girişinden uzakta tutmaya çalıştı. Açlık grevindeki işçiler için temel bir ihtiyaç olan şekerli su ve battaniye verilmesi de engellendi.

Direnişçi işçiler, polisin kendileriyle dayanışmaya gelenleri engellemesine tepki gösterdiler. Su ve battaniye ihtiyaçlarının karşılanmasının engellenmesine öfkelenen madenciler "Battaniye sayısı yetersiz. Yetkililer bizi ölüme sürüklü-

yor!" derken, bir madenci "Bizim battaniyeler hala dışarıda. Onlar rahat, devletin arabası sabaha kadar mazot yakıyor. Onlar üşümesin diye. O mazot bizim vergilerle alınıyor" diyerek polislere tepki gösterdi.

Direnişteki iki madenci rahatsızlanarak hastaneye kaldırıldı. Durumlarının iyi olduğu öğrenildi

21 MAYIS

Direnişçi madencilere aileleri de destek verdi. Maden önüne giden, işçilerin ihtiyaçlarını karşılamaya çalışan aileler, düzene de tepkilerini gösterdiler. Direnişteki işçilerden birinin eşi, yaşadıklarına ilişkin olarak şunları belirtti:

"Aylardır eşimin maaşını vermediler. Şimdi açlık grevinde. Ben de çalışıyorum. Çalışırken berbat bir halde çalışıyorum, yüzüm gülmüyor. Çalışırken çocukları mı düşünüyem, eşimi mi düşünüyem, borçları mı düşünüyem? Patronlar seslenirken bile duymuyorum, kafam iş yapmıyor çünkü. Aklım eşimde, çocuklarda ve borçlarda oluyor. 13 yaşındaki kızım bakıyor kardeşlerine, çocuğu çocuğa teslim edip çıkıyorum işe gitmek için. Çocuklarım okulda hep takdir alıyor ama masraflarını karşılamak için izin günlerinde bile başka işler bulup çalışıyorum. Üstelik 1,5 aydır maaşımı alamadım. Bu mu dünya, bu mu adalet! Bu nasıl bir düzen! İşçiye gün yüzü olmayacak mı?"

Yeraltından Sesler Platformu da Zonguldak'ta yürüttüğü faaliyetle emekçileri direnişçi işçilere destek olmaya çağırdı.

"Balçınlar Maden işçileri yeraltında açlık grevinde! Haydi Zonguldak halkı desteğe!" şiarlı afişler kent merkezinde farklı noktalara yapıldı.

23 MAYIS

Dışarıda bulunan madenciler ve direnişçi işçilerin ailelerinin çağrısıyla eylem gerçekleştirildi. Kilimli Cumhuriyet Meydanı'nda madenci aileleri, De-Ka Madencilik işçileri ve öğrenciler toplandı.

Buluşmanın olduğu alanda ilk olarak işçi aileleri konuştu. Açlık grevindeki bir maden işçisinin annesi "Benim çocuğumun şeker hastalığı var, içeride açlık grevinde, her akşam şerbet içiyor. Polis bizi gerekirse öldürsün biz yine madene gireceğiz" açıklamasıyla kararlı olduklarını gösterdi.

Ardından De-Ka Madencilik işçi temsilcisi konuşma yaptı ve sürece dair bilgi verdi.

Sermaye devletinin kolluk kuvvetleri Zonguldak merkez ve çevre ilçelerden gelenleri ilçe girişinde geri çevirse de kit- le yürüyüş iradesi gösterdi. Maden önüne gelindiğinde ise kolluk kuvvetlerinin barikatıyla karşılaştı. Polis, TOMA ve çevik kuvvetini maden önüne yerleştirerek direnişle dayanışmayı kırmaya çalışsa da başarılı olmadı.

Yaklaşık 2 saatlik bekleyişin ardından Genel Maden-İş yöneticileri alana gelirken, madenci aileleri ve maden işçilerinin tepkisiyle karşılaştılar. Sonuç olarak madene girme yönünde gösterilen kararlılık ile işçi eşleri, anneleri ve çocukları

madene girdi.

Madencilerle dayanışma eyleminin ardından, alandan ayrılan Devrimci Gençlik Birliği, Sosyalist Gençlik Dernekleri Federasyonu ve Öğrenci Kolektifi üyelerine yönelik faşist saldırı gerçekleşti. Yaklaşık 15 kişilik faşist grup demir sopalarla saldırırken bir öğrencinin bacak ve kolunda çatlaklar oluştu. Yaralanan öğrenci hastaneye kaldırıldıktan sonra şikayetçi olmak üzere karakola gitti.

24 MAYIS

Kente giden TMMOB heyetiyle görüşen Zonguldak Valisi, işçilerin ücretlerinin ödenmediği madenlerin 2016 başından beri kaçak halde bulunduğunu itiraf etti. Zonguldak Valisi Ali Kaban, eylemlerin devam ettiği iki ocağın birinin 1,5 yıl, diğerininse altı aydır izinsiz çalıştırıldığını söyledi. Ocakların kaçaklık durumu ile ilgili olarak suçlu Türkiye Taşkömürü Kurumu'na (TTK) atan Kaban, 5 bin ton kömürün satılarak en kısa sürede işçilerin alacaklarının ödeneceğini ileri sürdü.

25 MAYIS

Yeraltındaki direniş 7. gününde sürdü. Sermaye devleti ise madencilerin direnişini kırmak için kirli yöntemlerini devreye soktu. Direnişin yeraltında olması nedeniyle polis zorunu 'şimdilik' kullanamayan devlet, kara propagandayla işçilerin eylemini itibarsızlaştırmaya çalıştı.

Günlerce basın görüntü almasını engelleyen polisler, bazı basın çalışanlarını 'nefeslik' adı verilen yere götürüp sigara izmariti ve yiyecek atığı gibi şeyler göstererek işçilerin aslında yemek yediğini, açlık grevi eylemi yapmadıklarını iddia etti. Patronlarla birlik içinde olan bazı yerel basın kuruluşları polisin bu oyununu gerçek olduğu iddiasıyla servis etti. Patron basını eliyle yürütülen karalamaya yanıt ise gecikmedi. Madenci direnişinin yanında yer alan yerel basın, işçi aileleri ve direniş destekleyen güçler, çarpıtma haberlere tepki gösterdiler.

Devletin diğer bir oyunu da madencilerin direnişini AKP-cemaat çatışmasının parçası olarak sunmak oldu. Direnişin "FETÖ" adını verdikleri Gülen Cemaati tarafından AKP'yi yıpratmak için yapıldığı söylentileri yayılmaya başladı. İşçilerin sermaye devletinin kirli ve kara propagandasına tepkisi ise direniş kararlılıkla sürdürmek oldu.

Madenlerden yükselen mücadele ateşini büyütelim!

Sömürü cehennemleri olan, kurlsız çalıştırmanın yaygın olduğu, iş güvenliği tedbirlerinin alınmadığı, bu nedenle en fazla iş cinayetinin yaşandığı bir sektör olan madenlerde son dönemde mücadelenin sesi daha gür bir şekilde yükseliyor. Çünkü işçi kanı üzerinden kârlarına kâr katan maden patronları, tüm bu koşullar yetmezmiş gibi madenci işçilere köle hayatını reva görüyor ve sömürüyü kat be kat arttırıyorlar.

Tüm bunlar karşısında maden işçileri artık korku duvarlarını aşarak, yerin yüzlerce metre altından yeryüzüne sesleniyorlar. Yakın geçmişte HEMA'da, Kozlu'da Star A.Ş.'de işten atmalara karşı yükselen mücadele, bugün Yeni Çeltek'te, Balçınlar'da, De-Ka'da devam ediyor.

De-Ka'da ve Balçınlar madencilikte aylardır ücretleri gasp edilen işçiler kendilerini madene kapatarak açlık grevine başladı. Ücret gaspı haricinde iş durumunun belirsizliğinin giderilmesini isteyen işçiler günlerdir maden ocağının içerisinde açlık grevi yapıyor. Yeraltında direnen işçilere aileleri de destek veriyor, direnişin yerüstündeki sesi olup işçilerin mücadelesini büyütüyorlar. Yine çeşitli direnişlerde yer alan işçiler de sınıf dayanışmasını büyütüyorlar.

Ancak tüm bunlar madenlerden gelen bu çığlığın daha gür yankılanması için

yeterli değil. Madenlerde yakılan mücadele ateşini büyütme her alanda sınıf dayanışmasını güçlendirmekten, maden işçilerinin taleplerini daha gür haykarmaktan geçmektedir.

Kaldı ki, bugün maden işçilerinin öne

çıkardığı talepler genel anlamda işçi sınıfının temel talepleridir. Elbette kimi taleplerin maden sektörüne özgü yanları bulunmaktadır. Ancak ücret gaspının son bulmasından insanca yaşamaya yeten ücret talebine, iş güvenliği önlemlerinin

alınmasından çalışma koşullarının iyileştirilmesine kadar bir dizi talep bugün sınıfın ortak talepleridir. Bunun için mücadele de ortak olmalı, maden direnişi daha açıktan sahiplenilebilmelidir.

KOCAELİ'DEN BİR KIZIL BAYRAK OKURU

Akdeniz Belediyesi işçileri işyeri temsilcilerini seçti

Akdeniz Belediyesi temizlik işlerinde çalışan DİSK'e bağlı Genel-İş üyesi işçiler 25 Mayıs'ta işyeri temsilcilik seçimlerini gerçekleştirdiler. 385 işçinin oy kullandığı seçimlerde Bilal Ölmez, Hıdır Taş, İbrahim Kurtdoğan, İbrahim Özel, İdris Batur, Mehmet Basri Erkek ve Özgür Polat adlı işçiler aday oldu. Sınıf temelinde bir sendikacılık anlayışı ile seçimlerde tavır takındıklarını ifade eden Özgür Polat, İbrahim Kurtdoğan ve İbrahim Özel seçimleri kazandı. Seçim sonuçlarına göre İbrahim Kurtdoğan ve İbrahim Özel 166'şar, Özgür Polat ise 120 oy alarak temsilci seçildiler.

Seçimler öncesinde Genel-İş Mersin Şube Başkanı Kemal Göksoy bir konuşma gerçekleştirirken, işyeri temsilcilerinin kendilerini ifade edecekleri bir konuşma ortamı yaratılmaması dikkat çekti.

*

Temsilcilik seçimlerine dair işçilerden aldığımız görüşler ise şöyle:

Sendikalarda anti demokratik anlayışa karşı alternatif olarak aday olan Özgür Polat mevcut sendikal anlayışa dair şu ifadeleri kullandı: "Eskiden sendikalar için reformist kavramları kullanırdık. Günümüzde artık bu bile yapılmıyor. Şimdi hepsi sarı sendika haline geldi. Sınıf temelinde bir sendikacılık için mücadele ediyoruz. Gerek desteğe gelen DEV TEKSTİL, gerekse sosyalist basın, işçi sınıfının yanında yer aldığı için, sınıf dayanışmasını yükselttiği için bizi mutlu etti."

Özgür Polat gazetemiz aracılığıyla işçilere şöyle seslendi: "İşçiler örgütlü olsun. Ama devrimci işçi sendikalarının etrafında örgütlensin. Sarı sendikalar işçi sınıfı için hiçbir şey ifade etmiyor. Tekel'de, Zonguldak direnişinde, Turbo Filtre'de yaşananlar buna örnektir."

İbrahim Özel ise; "Yaklaşık 1 yıldır işyeri baş temsilcisiyim. Daha önceki temsilciliklerde yetmezlikler, yetersizlikler gördüğüm için aday oldum. Yaklaşık 1 yıldır bu görevi sürdürüyorum. Elimiz-

den geldiğince işçilerin dili, dini, ırkı ne olursa olsun hak ve hukuklarını gözetmeye çalışıyoruz. Bir yıllık deneyimin ardından bu görevi bu anlayışta devam ettirme ihtiyacı duyduk. Bu temelde seçim çalışmalarımızı her renkten arkadaşla giderek yaptık" dedi.

Özel diğer işçilere şu şekilde seslendi: "İşyerlerinde işçiler parti ve etnik köken gözetmeden aynı çatı altında birleştiklerinde hiçbir işveren karşılarında duramaz. Yaşasın işçilerin birliği!"

Seçimlere dair görüşlerini aldığımız ve Akdeniz Belediyesi'nde temizlik işlerinin çavuşu olarak çalışan Ramazan Aytaç ise görüşlerini şu şekilde ifade etti: "Arkadaşlarla yaptığımız görüşmelerde işçi temsilciliklerinin demokratik çerçevede olmasını istedik. Ancak şu an gördüm ki emeğe dayalı değil de kişiye dayalı seçimler oluyor. Şu an buna tek başıma müdahale etme şansım yok. Temsilci adaylarının daha demokratik, daha barışçıl bir ortamda yarışmalarını

tercih ederdim. Bu durumun demokratik değil de kişiye dayalı olduğunu düşünüyorum. Ben fikirlerimi temsilcilere aktardım. 3 tane bağımsız 3 tane Genel-İş'in belirlediği aday var. Sonuçta kazanan kim olursa olsun Akdeniz Belediyesi temizlik işçilerini temsil edeceği için, bizim irademiz olacağı için, kim olursa saygı duyarız. Ancak şöyle bir gerçeklik var. İşçinin iradesini yansıtan bir seçim olmadığına inanıyorum. Gördüğüm kadarıyla yönlendirmeler mevcut."

Temsilcilik seçimlerine ve mevcut sendikal anlayışa dair sendika yönetiminin koltuğu koruma kaygılarının öne çıktığını, işçinin eğitilmediğini ifade eden bir işçi ise; "DİSK'in Akdeniz Belediyesi işçileri açısından yetersiz olduğunu, sadece TİS sürecinde ortalarda olduğunu, sınıf bilincini körelten bir yaklaşımı benimsediğini ve örgütlü işçi istemediklerini düşünüyorum. Bu eleştirileri dile getirenlerin ise önü kesiliyor" diyerek mevcut sendikal anlayışı eleştirdi.

KIZIL BAYRAK / MERSİN

TKİP V. Kongresi sunumlarından...

Sendikal bürokrasi ve bağımsız sınıf sendikası

Bağımsız sendika sorunu parti için yeni bir tartışma değil, farklı dönemlerde ele alınmış ve çerçevesi çizilmiş bir konudur. Bu kapsamda Parti Kuruluş Kongresi değerlendirmelerini özellikle anmak gerekir. Konu Kuruluş Kongresi'nde esaslı biçimde tartışılmış, bugüne de yol gösteren önemli açıklıklar sağlanmıştır.

Yakın dönem sınıf hareketinde gerçek bir kilometre taşı oluşturan Greif Direnişi, bütün renkleriyle mevcut sendikal hareketin tablosunu ortaya serdi. Greif Direnişi bugün için mevcut sendikalar ve sendikalara hakim anlayışlar arasında esasa ilişkin bir fark kalmadığını çarpıcı bir biçimde gösterdi. Sendika yönetimlerinin ileri konumda görünenlerinin bile işçi sınıfının taban iradesinden, eylem inisiyatifinden ve düzenin yasalarını aşan mücadelelerinden öcü gibi korktukları bir kez daha açığa çıktı. DİSK bürokratlarının Greif Direnişi ve metal işçilerinin fiili grevleri karşısındaki tutumları bunu tüm açıklığı ile ortaya koydu. Devrimci iddia ve iradeleri kalmayan siyasal anlayışların sınıfın ileri eylemleri karşısında mevcut sendikal düzenin yanında saf tuttuğu da bu arada görülmüş oldu.

DİSK'e hakim anlayışların Greif işgali karşısında sergiledikleri tutumlar ortadadır. DİSK bürokratları sınıf hareketinin önünü açma potansiyeline sahip bu çok önemli işçi direnişine en ufak bir destek ya da katkı sunmak bir yana, onu kırmak için adeta seferber oldular. DİSK Tekstil bürokratları sermaye ve devletle doğrudan, DİSK yönetimi ise dolaylı olarak işbirliği yaparak, Greif işgalinin kırılması için çalıştılar. Bu tutumlarıyla, sarı sendikalarla aralarında artık esasa ilişkin bir fark kalmadığını göstermiş oldular. Sarı sendikalar sermayeye hizmette safını net olarak ortaya koyarlarken, ötekiler aynı şeyi, DİSK adının ve tarihinin de ağırlığı altında, daha dolaylı ve demagogik söylemlerle yapmaktadırlar. Pratikteki uzlaşmacı ve teslimiyetçi anlayışlarını ilerici söylemlerle gizlemeye çalışmaktadırlar. Bu konum ve tutumlarıyla onlar da devrimci bir sınıf hareketi yaratma mücadelesinin sendikal alandaki önemli engelleri arasında yer almaktadırlar.

DİSK bürokrasisi içinde bazı sendikalar farklı bir duruş sergileme iddiasındalar. Yeri geldiğinde DİSK'e hakim anlayışlardan ayrı olduklarını kanıtlamaya çalışıyorlar. Ne var ki bunu yaparken göstermelik bir takım tutumlar sergilemenin ötesine geçemiyorlar. Duruma göre de DİSK bürokrasisiyle uzlaşarak fayda-

Devrimci sınıf bakışından yoksun mücadelelerde elde edilen kazanımlar geçici olduğu gibi, devrimci bir sınıf hareketinin yaratılmasına da katkı sunmuyor. Bu sendikal anlayışlar işçilerin tabandan gerçekleştirdiği ileri çıkışları düzenin yasaları içinde tutmak görevinden başka bir işlev görmüyorlar.

cı bir tutum sergiliyorlar. Bütün bunlar gösteriyor ki, devrimci bir sınıf hareketi yaratma hedefi, iddiası ve iradesi olmayanların, sınıf içinde tuttuğu mevzileri sermaye düzenine karşı yöneltmesi de mümkün olmuyor, olamıyor.

MEVCUT SENDİKAL ANLAYIŞLAR ORTAK PAYDADA BULUŞUYORLAR

İstisnaları olmakla birlikte bugün sendikaların geneline işbirlikçi ya da en iyi durumda uzlaşmacı anlayışlar hakim. En "ilerici"si olarak ifade edilenler bile yasalılıkla sınırlı bir çalışmanın ötesine geçemiyorlar, geçemiyorlar. Arada bazı militan çıkışları ya tabanın basıncıyla, ya reklamcı bir amaçla, ya da pazarlık masasındaki konumlarını güçlendirmek için yapıyorlar. Sorunu devrimci bir politika ekseninde ele almıyorlar. Devrimci sınıf bakışından yoksun mücadelelerde elde edilen kazanımlar geçici olduğu gibi, devrimci bir sınıf hareketinin yaratılmasına da katkı sunmuyor.

Bu sendikal anlayışlar işçilerin tabandan gerçekleştirdiği ileri çıkışları düzenin yasaları içinde tutmak görevinden başka bir işlev görmüyorlar. "İlerici" olarak ifade edilenleri dahil bütün sendikalarda kastlaşmış bir bürokrasiden söz etmek mümkündür. Çok güçlü ve örgütlü bir müdahale yapılamadığı müddetçe bu kasti aşmak bugün için zor görünmektedir. Greif gibi güçlü, örgütlü ve militan bir direniş bile bu kasti bugün için derinden sarsmak sınırlarında kalabilmiştir. Bu kasti hakim olduğu anlayış, örgütlü oldukları fabrikalara kadar (buralardaki dayanakları olan temsilciler vb. üzerinden) yedirilmiştir.

Artık bildiğimiz anlamda sendikalarından söz etmek mümkün değildir. Sendikalara hakim anlayışlar, esas itibarıyla sermaye adına işçi sınıfını denetim altında tutma görevini yerine getiriyorlar. Sendikaları sınıf örgütleri olmaktan ziyade sermayenin uzantısı gerici politik merkezlerle dönüştürüyorlar. Bu durum

sendikal mücadelenin devrimci siyasal mücadeleyle kopmaz bağlar içinde yürütülmesinin hayati bir yerde olduğunu da gösteriyor. Ötesi ekonomizmi aşmayan bir mücadele olur.

BAĞIMSIZ SENDİKALAR İHTİYAÇ MIDIR?

Gelinen aşamada sendikaların tablosu ortadadır. İşçi sınıfının öz örgütleri olması gereken sendikalar, esas yönünden bu misyonunu yerine getiremez hale getirilmiştir. Bu tabloyu değiştirme iddiası ve iradesiyle hareket eden her çıkışın özü, sermayeden önce bizzat sendikal korucular tarafından kesilmektedir. Sendikal kast içerisinde alt kademe ve üst kademe ayrımı kalmamıştır. Ayrım daha çok siyasal anlayışlar temelinde şekillenmektedir. Bir takım sol nüanslı anlayışlar bu ayrımın bürokratik "sol" kanadını temsil ediyorlar. Bu kanat rüzgarın hızına ve yönüne göre şekil alıyor. Bu kanadın temsilcilerinin genel siyasal planda dü-

Bağımsız sınıf sendikası politikasını devrimci sınıf hareketi yaratma mücadelemizin araçlarından yalnızca biri olarak görebilmeliyiz. Bu türden adımları amaçlaştırmak, temel hedef ve ilkelerimizden uzaklaşmamıza yol açacaktır.

zenle uzlaşma zemininde olmaları, sendikal alanda da uzlaşmacı politikalarının temelini oluşturuyor. Tuttukları koltukları ve lüks yaşamı kaybetme kaygısı bu kesimin diğer bir korku alanıdır.

Greif işgali böylesi yozlaşmış bir sendikal harekete karşı gerçek bir devrimci sınıf sendikacılığı hareketi olarak yaşandı. Sendikal mücadelede şimdiye kadar bilinen bütün ölçütleri değiştirdi, yeni ölçütler getirdi. Bu ölçütlerin temel halkasını gerçek işçi demokrasisine dayanan taban örgütleri ve devrimci sınıf çizgisine dayalı bir önderliğin etkin olması oluşturuyor.

Greif Direnişi işçi sınıfının en ufak hak alma mücadelesinin dahi nasıl (fiili meşru, militan bir çizgide!) verilmesi gerektiğini göstermiştir. Tek tek fabrikalarda verilen mücadelelerin sınıf kavgasına değer katması için devrimci sınıfsal bir bakışa sahip taban örgütlenmelerine dayanması gerekir. Sınıf devrimcilerinin taban inisiyatiflerine devrimci bir yön vermek için buralarda konumlanması ve devrimci merkezler yaratması gerekmektedir. Bunlar yapıldığında her sendikal çalışma sınıfa devrimci müdahalenin aracına dönüşecektir.

Greif'le birlikte artık dünkü kalıplar miadını doldurmuştur. İşçi demokrasisine ve taban inisiyatifine dayalı örgütlenme anlayışı ve yöntemi, sınıf müca-

delesinin yeni çitısı olarak önümüzde durmaktadır. Metal işçilerinin çıkışı bu gerçekliğin altını bir kere daha çizmiştir.

Mevcut sendikal hareket bu gerçek işçi demokrasisi pratiğiyle aşılmıştır. Bunun içindir ki eskinin temsilcileri Greif işgaliyle somutlaşan gerçek işçi demokrasisi anlayışına karşı gerici bir tutum içerisine girmişlerdir. Kendi denetimine alamadıkları hareketi tasfiye etmeye, boğmaya, geri çekmeye varan gerici tutumlar sergilemişlerdir. Benzer tutumlar, metal işçilerinin taban inisiyatifine dayalı fiili grevlerine ve harekete politik olarak yön veren MİB'le temsil edilen devrimci anlayışa karşı da gerçekleştirilmiştir.

Sendikal bürokratik kast, devrimci bir sınıf hareketi geliştirmenin önündeki en temel engellerden biridir. Mevcut tablo içerisinde devrimci sınıf sendikacılığı anlayışını ete kemiğe büründürmek hayati bir yerde duruyor. Bu kastın aşılması sınıf hareketinin önündeki en önemli engellerden birinin ortadan kaldırılması demektir. Bunun için devrimci sınıf hareketi yaratmaya hizmet edecek her türlü yol, yöntem ve araç kullanılmalıdır. Bağımsız sınıf sendikası politikası doğru ele alınarak kullanıldığında, bu amaca hizmet edecek önemli araçlardan biri olacaktır.

Bağımsız sınıf sendikası politikası sınıf içinde devrimci bir odak yaratma mücadelesine hizmet edecek bir araç olarak

oluşturulmuştur. Bu araç birlik ismiyle de kendini ifade edebilirdi, fakat sendika olarak ifade etmesi sınıfa müdahalede ek olanaklar sunuyor. İşçi ve emekçilerin bilinç düzeyi gözönünde bulundurulduğunda, bu araç sınıf bölüklerine ulaşmamız için önemli avantajlar sunacaktır. Bağımsız sendika politikamızı sektörel birlikler politikamızın farklı bir biçimi olarak görmek, bu aracın anlaşılmasını daha da kolaylaştıracaktır.

Bağımsız sendikanın temel eksenini devrimci sınıf sendikacılığı, yani Greif işgaliyle somutlanan ve hayat bulan taban demokrasisi oluşturmaktadır. Bu araç sınıfa sendikal zemin üzerinden seslenme kolaylığı sağladığı için müdahalemizi kolaylaştırmaktadır.

SENDİKAL ARAYIŞA DEVRİMCİ TEMELDE YANIT VERİLMELİ

İşçi ve emekçiler sendikaların bugünkü tablosuna rağmen sendikalarda örgütlenmeyi tercih ediyorlar. Sınıfın örgütlenme arayışına devrimci bir bakış açısıyla yanıt vermek bugünün en acil ihtiyacıdır. Tekstil işkolunda bunu mevcut sendikalarda yapmanın ayrı bir zorluğu var. Bu zorlanma alanlarından biri de, koca bir sektörde sendikal anlamda örgütlülüğün dahi çok sınırlı olmasıdır. Tekstil işkolunun bu durumu da gözö-

nünde bulundurulduğunda, bağımsız bir devrimci sınıf sendikası adımı bir dizi açıdan önemli imkan ve avantajlar sağlayacaktır.

Yıllardır bu işkolunda mevcut sendikalara taşıdığımız işçilerin bir kısmı sendika ağaları tarafından denetim altına alınıp edilgenleştirildi. Bir kısmı da patron sendika işbirliğiyle tasfiye edildi, ediliyor. Sıkça yaşanan bu durumlar işçilerde moral kırılmaya ve sendikal örgütlenmeden soğumaya neden oluyor. Bağımsız devrimci sınıf sendikası politikası doğru değerlendirildiğinde bu sorunların bir kısmı aşılabilecektir. Bu alanda elde edilecek mesafeye bağlı olarak mevcut sendikaların tabanını devrimci temelde etkileme, taraflaştırma olanakları da artmış olacaktır.

BAĞIMSIZ SENDİKA ÇALIŞMASININ HANDİKAPLARI

Bağımsız sınıf sendikası politikası hiçbir biçimde diğer sendikalar içinde etkin biçimde çalışmamızın, buradan giderek örgütlenmemizin önüne geçmemelidir. Önemli olan bunu her durumda Greif kriterlerini gözeterek yapabilmek, çalışmayı devrimci taban örgütlenmesi ve inisiyatifi esaslarına dayandırabilmektir.

İşkolundaki mevcut sendikalar içinde taban inisiyatifi oluşturmak, siyasal sınıf çalışmamızı bu sendikalara taşımak hedef ve yöneliminden hiçbir zaman sapsamamalıyız. Fakat gerici ve mevziyi dağıtıcı dirençle karşılaştığımız her yerde ve durumda da, örgütlemekte olduğumuz sınıf bölüklerinin taban inisiyatifine dayalı olarak sendika değiştirme girişimine önderlik etmekten de geri durmamalıyız.

Bağımsız sınıf sendikası politikamız bir takım olanaklar taşıdığı gibi bazı riskler de taşıyor. Sendikal çalışma kendi zeminini bulamadığı bir durumda bizim için bir ayak bağına dönüşebilir. Sendikal çalışmanın en büyük risklerinden biri budur. Bunun için yapılması gereken, sendikal pratiği sınıf içindeki gündelik siyasal çalışma pratiğimizin bir parçası ve yalnızca bir alt unsuru olarak ele alabilmektir. Bu arada dar grup sendikası algısı ve pratiğine karşı iradi bir çaba sarf etmektir. Sendikal çalışmanın güçlerini ayırma hedefiyle hareket etmek ve temel sendikal ilkelerimiz ekseninde dışımızdaki ilerici işçileri de çalışmanın bir parçası yapmak, güçlüklerimizi azaltacak ve işimizi kolaylaştıracaktır.

Bağımsız sınıf sendikası politikasını devrimci sınıf hareketi yaratma mücadelemizin araçlarından yalnızca biri olarak görebilmeliyiz. Bu türden adımları amaçlaştırmak, temel hedef ve ilkelerimizden uzaklaşmamıza yol açacaktır. Bunun için sıkı bir örgütsel denetim ve disiplin oturtmalıyız.

(TKİP MERKEZ YAYIN ORGANI EKİM'İN MAYIS 2016 TARİHLİ 302. SAYISINDAN ALINMIŞTIR)

Filistin halkını “Zafere kadar devrim” programı ve intifada özgürleştirir

Ortadoğu'nun kronikleşmiş en temel sorunları arasında yer alan İsrail-Filistin sorununun “çözümü” için Ortadoğu barış süreci yeniden gündeme gelmiş bulunuyor. Son olarak 2014 yılında gündeme gelen, ama İsrail'in 1967 sınırlarına çekilmeyi ve Yahudi yerleşim birimleri inşasına son vermeyi kabul etmemesi nedeniyle Nisan 2014'te son bulan “barış” görüşmeleri Fransa'nın girişimiyle yeniden başlatılıyor.

Fransa, bölgedeki ihtiyaçları üzerinden Filistin-İsrail dosyasında inisiyatif almaya özel bir önem gösteriyor. Abbas ise “*Ellerimizi adaletli ve hak temelli bir barış anlaşmasına uzatıyoruz. Biz aşırılık ve teröre karşıyız. Halihazırdaki durumun sürmesi imkansızdır*” açıklamasını yaparak “*Fransa'nın uluslararası kararlara göre iki devletli çözüm için bir uluslararası konferans girişimini*” memnuniyetle karşılamış bulunuyor. “*İsrail işgalinin son bulması, adil ve sürekli barışın sağlanması konusunda Rusya'nın olası yardımını görüşüyoruz*” diyen Abbas, sözlerine, Rusya'nın bu konuda kilit role sahip olduğunu, bölgedeki ülkeler arasında dengeli ilişkiler için de Rusya'nın rolünün hayati önem taşıdığını ekleyerek, umudunu da dile getirmiş oluyor.

İsrail ile Filistin arasındaki barış sürecinin yeniden başlatılmasını öngören uluslararası konferansın 30 Mayıs'ta Paris'te toplanması öngörülmüştü. Ancak İsrail Başbakanı Benyamin Netanyahu'nun, “*Fransa'nın tarafsızlığından endişe duyuyoruz*” çıkışı ve ardından Amerika Dışişleri Bakanı John Kerry'nin de takviminin uygun olmadığını söylemesi sonucu konferans 3 Haziran'a ertelendi. Fransa Dışişleri Bakanı Ayrault, yaptığı yazılı açıklamada bakanlar düzeyinde gerçekleşecek konferansa Ortadoğu dördlüsü (AB, BM, Rusya ve ABD) temsilcileri ile bazı Avrupa ve Arap ülkelerinin katılacağını belirtti. Fransa Dışişleri Bakanı Ayrault'un “*Ortadoğu'da kalıcı ve adil barışın sağlanması için bir dönüm noktası*” olarak gördüğü konferansı, Amerika Dışişleri Bakanı Kerry ise “*bölgeye barış ve istikrar getirecek nihai anlaşmanın*” bir yolu olarak değerlendirdi.

Başta ABD olmak üzere batılı emperyalistlerin ve onların uşaklarının bölgedeki yaşamsal çıkarları için kan ve ateş coğrafyasına dönüştürdükleri Ortadoğu'da “*barış ve istikrar getirecek nihai anlaşmanın, kalıcı ve adil barışın*” ne demek olduğunu Ortadoğu denilen bu acılı coğrafyanın halkları kendi trajik deneyimleri üzerinden çok iyi biliyor, “*is-*

tikrar ve barışın” emperyalist egemenlik ve kölelik olduğunu da görüyorlar.

Ayrıca dünya olaylarının gelişim seyri ve Ortadoğu'nun bugünkü kanlı tablosu içinde “*istikrar getirecek nihai anlaşmaya, kalıcı ve adil barışa*” inanmak için herhangi bir neden bulunmamaktadır. Zira emperyalizmin ve onun bölgedeki savaş makinasi olan siyonist rejimin çıkarları halklar arasında eşitliğe ve özgürlüğe dayanan “*nihai adil barışı*” olanaksız kılmaktadır. Gündeme gelen yeni barış görüşmeleri de tıpkı öncekiler gibi Filistin halkının özgürlük ve bağımsızlık özlemini karşılamayı değil, bazı kırıntılar karşılığında sorunu yumuşatıp yatıştırarak emperyalizmin ve siyonizmin bölgedeki çıkarlarını güvenceye almayı hedeflemektedir.

EMPERYALİST-SİYONİST “BARİŞ” BİR KEZ DAHA ÇÖKMeye MAHKUMDUR

ABD emperyalizmi bugüne kadar sonuçsuz kalan sayısız barış mizansenleri gerçekleştirdi. Bunların hepsi de FKÖ'nün teslimiyetçi politikalarıyla gerçekleşen utanç verici sözde barış görüşmeleriydi ve çökmeye mahkumdu. Zira bu barış girişimlerinin tümü, kırıntılar dışında Filistin halkının özlemlerini karşılamayan, ama emperyalizmin ve onun bölgedeki kanlı namlusu olan siyonizmin çıkarlarını güçlendiren emperyalist barış şovlarıydı.

Böyle olduğu için emperyalist barış politikalarıyla birlikte Filistin halkının özgürlük mücadelesini emperyalist barış masalarında pazarlayan FKÖ'nün teslimiyetçi politikaları da çökmüştü.

Uzun yılların ardından ABD ve batılı emperyalistler şimdi bir kez daha İsrail ve Filistin özerk yönetimiyle birlikte bir “*barış şölenu*” daha düzenlemeye hazırlanıyorlar. Elbette ki Filistin yönetimi bu kez de Filistin halkının özgürlük özlemi ve istemi ile emperyalist dayatmalar arasındaki çaresizlikle 3 Haziran barış görüşmelerini karşılıyor. Öte taraftan ise

EMPERYALİST BARİŞ POLİTİKASININ ÇIKMAZI VE DEVRİMCİ DİRENİŞİN ZORUNLULUĞU

Filistin sorunu Ortadoğu'da ABD emperyalizmi için öne çıkan en temel sorunların başında yer almaktadır ve siyonizmin gücünü zayıflatmadan Filistin'e verilecek bazı tavizlerle bu soruna emperyalist bir çözüm bulma çabasıdır. Fakat bir yandan nesnel tarihsel konumuyla anti-Amerikancı, anti-emperyalist mücadele dinamiklerini büyüten bir Filistin sorunu, öte taraftan da ABD'nin bölge üzerindeki egemenliğini sağlamadaki en büyük dayanağı ve vurucu gücü olan İsrail siyonizmi bir açmazın içindedir. Bu açmazı öteki emperyalist güç odaklarının Ortadoğu üzerindeki hesap ve çıkarları ile gelinen aşamada giderek etkin bir konum kazanmaları tamamlamaktadır. Bunlara benzer birçok faktörün yanı sıra Filistin halkının kırılmayan direnişi ve boğulmayan özgürlük tutkusunu da emperyalist barış ve çözüm politikalarını bir kez daha çökmeye mahkum hale getirecektir.

Filistin sorununun bize gösterdiği en temel derslerden biri de emperyalist egemenlik koşullarında gerçek ve kalıcı bir barışın olanaksız olduğunun bir kez daha doğrulanmasıdır. Bunu tamamlayan öteki bir temel ders ise, emperyalist çözümlerin olduğu kadar teslimiyetçi politikaların da iflasının belgelenmesidir. On yıllardan beridir “*akan kanın durması*”, “*onurlu ve adil bir barış*”ın sağlanması amacıyla atılan sayısız adımlar, Filistin halkının kanının daha fazla akıtılmasıyla ve sorunun kangrenleşerek on yıllara yayılması ve emperyalist-siyonist egemenliğin pekişmesiyle sonuçlanmıştır.

Bir halkın özgürlük talebi ve özlemi karşılanmadığı ve sorun gerçek ve kalıcı çözümüne kavuşmadığı sürece, emperyalist sistem içinde barış ve çözüm üzerine söylenenlerin gerici bir ütopya olmaksızın öte bir değerinin olmadığı Filistin örneği üzerinden defalarca kanıtlanmıştır. Filistin halkının özgürlük özlemini ve bu uğurda on yıllardan beridir büyük fedakarlıklar ve bedellerle sürdürdüğü mücadelesini emperyalizmin ve siyonizmin kirli barış masalarında boğmak mümkün olamayacaktır. Filistin halkı, deneyimlerinden öğrenecek ve mücadele içinde kendi gerçek devrimci önderliğini yaratarak '70'lerde yükselttiği “*Zafere kadar Devrim*” şiarını tekrar bayraklaştırmayı başaracaktır.

siyonist İsrail halen de Yahudi yerleşim yerleri kurmaya, buradaki Filistinlileri topraklarından kovmak için binaları ve evleri yıkmaya, savaş uçakları ve toparla saldırılar gerçekleştirmeye devam ediyor. Özetle; Kudüs'ün statüsü, yerleşim birimleri, sınırlar, güvenlik, su, mültecilerin serbest bırakılması ve Filistin topraklarının işgalinin sona erdirilmesi gibi sayısız netemeli konular olduğu yerde duruyor ve 3 Haziran'da yapılacak olan “*Ortadoğu barış görüşmeleri*”ne bu koşullarda gidiliyor. Bu tabloyu Suriye kriziyle birlikte bölgede derin bir kaosun, çok yönlü bunalım ve istikrarsızlığın, kanlı boğazlaşmaların ve emperyalist kapışmaların tamamladığını ayrıca ekleyelim.

Yukarıda özet olarak sunulan bu tablo içinde gerçekleşecek olan 3 Haziran barış görüşmelerinde Abbas'ın “*İşgale son verecek, sürekli barışa yol açacak ve halkımız ile ülkemize özgürlüğü sağlayacak*” sonuçlar alabileceğini umabilmesi için inandırıcı hiçbir neden bulunmamaktadır. Zira emperyalistler Ortadoğu'da “*sürekli barışa yol açmak ve halklara özgürlüğü sağlamak*” derdinde değiller. Onlar halkları köleleştirmeye, kanlı boğazlaşmalar içinde tüketmeye, bölüp parçalamaya ve daha yıkıcı büyük savaşlara hazırlanıyorlar. Dolayısıyla “*Barış süreci ve çözüm formülü*” adı altında Filistin halkına verilecek bazı kırıntılar karşılığında Siyonizm'in konumu ve ABD'nin bölge egemenliğinin güçlendirilmesi hedeflenmektedir.

Fakat bu sanıldığı kadar kolay olmayacaktır. Filistin halkı bundan sonra da kendisine dayatılan emperyalist barışa, siyonist saldırganlığa ve teslimiyetçi önderliğe karşı direnecek, teslimiyet ve kölelik koşullarına boyun eğmeyi reddedecektir. Katliamlardan geçirilen, bombalanan, yaşam alanları imha edilen ve topraklarına el konulan, kölelik koşullarına mahkum edilen bir halkın özgürlük özlemi emperyalist barış anlaşmalarıyla toprağa gömülemez.

Brezilya'da "Amerikancı sivil darbe"

Düzeniçi sola bağlanan umutların çöküşü

E. Bahri

İşçi Partili Brezilya Devlet Başkanı Dilma Rousseff, yolsuzluğa bulaştığı iddiasıyla geçen hafta görevinden azledildi. Karara tepki gösteren Rousseff, sivil darbeye maruz kaldığını, ancak teslim olmayacağını ilan etti. Sadece başkanlık hakkını geri almak için değil, demokratik kazanımları savunmak için de mücadele edeceğini ifade eden Rousseff, ülkenin farklı kentlerini ziyaret ederek halkı mücadeleye çağırmaya başladı.

Halkın çoğunluğu darbeyi desteklemese de tepkiler bazı gösterilerin ötesine geçmedi. Eylemlerin zayıflığı, Rousseff yönetiminin artık emekçiler tarafından sahiplenilmediğini gösterdi. 2015 yılında derinleşen krizle ekonomide yaşanan yüzde 3,8'lik daralmanın bedelini ödeyen emekçilerin ABD destekli darbeyi izlemekle yetinmeleri şaşırtıcı değil.

2001'den beri işbaşında bulunan İşçi Partili başkanlar emekçilerden çok burjuvazi için çalıştılar. İki dönem başkanlık yapan eski sendikacı Silva de Lula da, 2011'de seçilen eski gerilla Dilma Rousseff de Brezilya burjuvazisini memnun etmek için çalıştılar. Bu dönemde emekçiler lehine bazı işler yapılırsa da belirleyici olan sermayeye hizmettir. Buna rağmen İşçi Partisi yönetimi emperyalistler desteğindeki burjuvazinin hisşına uğramaktan kurtulamadı.

"DÜZENİÇİ SOL" A TAHAMÜLSÜZLÜK

Lula liderliğindeki İşçi Partisi bayrağı altında birleşen Brezilya'nın sol güçleri 2001 seçimlerini kazandılar. Yarım asırdan çok askeri cuntalar ve sağcılar tarafından yönetilen Brezilya'da işçi sınıfı, yoksul köylülük, ilerici-devrimci güçler onlarca yıla yayılan büyük mücadeleler verdiler. Bu militan mücadelelerin birikimiyle Lula başkan seçildiğinde emekçilerde büyük umutlar yeşermişti. Ancak kısa sürede görüldü ki, emekçiler lehine bazı işler yapsa da Lula yönetimi burjuvazi için çalışıyor. İşçi sınıfıyla emekçiler hayal kırıklığına uğrasalar da Amerikancı sağcılara karşı İşçi Partisi'ni kerhen de olsa desteklemeye devam ettiler.

Lula'nın önünü kesemeyen ABD destekli burjuvazinin bir kesimi İşçi Partisi ile koalisyon kurdu. Koşulların oluştuğuna karar verdikleri anda ise ABD desteği ile sivil darbeyi gerçekleştirdiler. Bu arada darbenin ardından başkanlığa atanan Michel Temer düne kadar Rousseff'in yardımcısıydı.

Darbe hem Brezilya burjuvazisinin hem ABD emperyalizminin düzeniçi de

olsa sol bir yönetime artık tahammül etmek istemediklerini gösterdi. "Seçilmiş devlet başkanı" Rousseff'in darbeye maruz kalması onlar için sorun değil. Onlar için önemli olan "sol yönetim" in yıkılmış, neo-liberal saldırı önündeki pürüzlerin temizlenmiş olmasıdır.

YENİ BAŞKAN AMERİKAN MUHBİRİ

Rousseff'in azledilmesi, "ABD destekli sivil darbe" olarak değerlendirildi. Başkan yardımcısı olan Michel Temer'in bir Amerikan muhbiri olması bu değerlendirmeyi doğruluyor. Açıklanan Wikileaks belgelerinde Temer'in ABD büyükelçiliğinin "özel muhbiri" olduğu kayıt altına alınmış.

Brezilya Demokratik Hareket Partisi şefi olan Temer'in hem Lula hem Rousseff döneminde başkan yardımcılığı yapmasının da tesadüf olmadığı anlaşıldı. Söz konusu belgelerde ABD'li efendileriyle ortak hareket eden Temer'in önce Lula yönetiminin önünü kesmeye çalıştığı, ancak başarısızlığa uğradıktan sonra İşçi Partisi ile koalisyon kurma yoluna gittiği ifade ediliyor. Bu veriler Temer'in İşçi Partisi yönetimine ABD tarafından sızdırılmış bir ajan olduğuna işaret ediyor. Nitekim Rousseff, darbenin ardından Temer'i kendisine ihanet etmekle suçladı.

"YOLSUZLUĞA KARŞI" KATİLLER, TECAVÜZCÜLER, RÜŞVETÇİLER KOALİSYONU

Yolsuzluğa bulaştığı iddiasıyla Rousseff'i darbeye azledenlerin sicilleri iğrenç suçlarla doludur. Yolsuzluk, rüşvet, tecavüz, cinayet gibi ağır suçlara bulaşmış olan yüzlerce milletvekili olduğu belirtiliyor. Örneğin Rousseff hakkında

soruşturmayı başlatan meclis başkanı Eduardo Cunha'nın adının Panama belgelerinde 55 yerde anıldığı ve İsviçre bankalarında milyonlarca dolarlık hesapları olduğu ortaya çıktı. Belgelerde ifşa edilenler, Cunha'nın bir devlet firmasından alınan milyonlarca dolarlık rüşvetten pay aldığını gözler önüne serdi. Bu arada darbe hükümetinin Planlama Bakanı, henüz koltuğunu ısıtmadan rüşvet aldığını ortaya koyan ses kayıtlarının yayınlanması sonucu istifa etmek zorunda kaldı.

Suç dosyaları bu kadar kabarık olan rezil bir hükümetin kurulması ne burjuvazi ne ABD için sorun teşkil ediyor. Onlar için önemli olan sosyal yıkım saldırısını pervasızca hayata geçirebilecek bir hükümetin kurulmuş olmasıdır. Burjuvazi için çalışsa da, Rousseff'in sosyal yıkım saldırısının hayata geçirilmesinde darbe hükümeti kadar pervasız olması mümkün değil.

SOSYAL YIKIM SALDIRISI İÇİN "SİVİL DARBE"

Dünyanın en büyüklerinden biri olan Brezilya ekonomisi içinde bulunduğu krizi aşamadığı gibi geçen yıl gerçekleşen daralmanın bu yıl da devam edeceği belirtiliyor. Burjuvazi "kemer sıkma" politikalarıyla sosyal harcamaları kısarak bütçede oluşan açığı kapatmak istiyor. Bundan dolayı saldırıya geçmek için sabırsızlanıyor. Nitekim Amerikan destekli darbe hükümetinin ilk icraatı da bu yönde oldu.

Darbelerin başkanlığa atadığı Michel Temer ilk açıklamasında "ulusal kurtuluş hükümeti" kurduklarını buyursa da önceliklerinin bütçe açığının kapatılması ve emekli maaşlarının düşürülmesi olduğunu ilan etti. Sendika bürokratları-

la görüşen darbeci başkan, burjuvazi ile yozlaşmış politikacıların yağmaladıkları serveti emekçilerden tahsil etmek için harekete geçti. Brezilya burjuvazisiyle emperyalistlerin buyruklarına bağlı olan Temer hükümeti, önceliğinin emekçileri işsizlik, yoksulluk ve sefalet bataklığına sürüklemek olduğunu ilk günden belli etmiş oldu.

DÜZENİÇİ SOLLA BURAYA KADAR

Darbe hükümetinin işçi sınıfıyla emekçilere karşı daha pervasız olacağı kesin. Ancak 15 yıllık İşçi Partisi yönetiminin ardından varılan nokta, düzeniçi solun emekçilerin hiçbir temel sorununa çözüm üretmediğini bir kez daha kanıtlamıştır. Bir takım kazanımların emekçilerin derdine derman olamayacağı, sermayenin egemenliği devam ettiği sürece emekçiler için insanca çalışma, insanca yaşam koşullarına kavuşmanın mümkün olmadığı yeniden ispatlandı.

Brezilya İşçi Partisi deneyimi, düzeniçi sola umut bağlamanın, dolayısıyla kapitalizmden medet ummanın işçi sınıfıyla emekçilere hüsrandan başka bir sonuç yaratmayacağını çarpıcı bir şekilde göstermiştir. Bu deneyim, emekçilerin düzene ve onun içine hapsolan reformist sola neden umut bağlamamaları gerektiğini de gözler önüne sermektedir.

Sömürü, ücretli kölelik ve kulluktan kurtulabilmenin tek yolu anti-kapitalist/anti-emperyalist mücadeleyi yükseltmektir. Verili koşullarda demokratik/sosyal haklar bile ancak devrimci perspektife dayalı kitle mücadeleleriyle kazanılabiliyor. Hal böyleyken işçi sınıfıyla emekçilerin ideali olan sınıfsız, sömürsüz sosyalist bir dünyayı kurmanın yolunu açmak için devrimci sınıf mücadelesinden bir an bile vazgeçilemez...

Kapitalizm insanlığa ait hiçbir soruna çözüm bulamaz...

Çözüm sosyalizmde!

D. Yusuf

Yaşlı kıta Avrupa'nın en kanlı devletlerinden biri olan Alman devletinin Başbakanı Angela Merkel, Birleşmiş Milletler'in organize ettiği ve Türkiye'nin ev sahipliği yaptığı İstanbul'daki Dünya İnsani Zirvesi vesilesiyle Türkiye'ye geldi. Ziyaret güya zirve içindi. Ancak, asıl geliş nedeninin bu olmadığı daha ilk andan itibaren tüm çıplaklığı ile anlaşıldı.

Merkel, gelir gelmez ilk elden kimi sivil kurum temsilcileri ile görüşmeler yaptı. Kürtlerle barış sürecinin yeniden başlatılması temennisinde bulundu, basın özgürlüğüne vurgu yaptı, gazetecilere dönük tutuklama uygulamalarına dikkati çekti vb. vb. Tayyip Erdoğan'ın diktatörlük hırsı ve amaçlarını teşhir eden karikatürist hakkında dava açtıran Merkel'in hiçbir samimiyeti ve inandırıcılığı olmazdı. Dolayısıyla tüm bu açıklamaları, emperyalist devletlere özgü bir ikiyüzlülük örneği idi. Asıl amacı gizlemek için başvurulan kaba bir mizansendi.

Bazı sivil toplum kuruluşları ile yapılan samimiyetten yoksun bu turun ardından alelacele Türk sermaye devletinin hem Cumhurbaşkanı ve hem de fiili Başbakanı Erdoğan ile görüşmelere geçildi. Konu bir kez daha mültecilerdi. Yeniden bu konuda önceden yapılmış olan anlaşmalar ele alındı, pazarlıklar gözden geçirildi, karşılıklı olarak bugüne dek bu yönde yapılanların ve yapılmayanların neler olduğu belirtildi, itiraz noktaları açıklandı. En son olarak da karşılıklı beklentilere değinildi.

Türk sermaye devleti ve onun adına diktatör Erdoğan, bir kez daha Türk sermaye devletinin sayıları ne kadar olursa olsun savaş mağdurlarına kapılarını açmaya hazır olduklarını, bugüne kadar yaptıklarının da bunun en iyi kanıt olduğunu, olası yeni göç dalgalarını da kabul etmeye açık olduklarını belirtti ve sözü nihayet esasa getirdi. "Bugüne dek 3 milyon mülteci kabul ettik. Buna karşın, vadedilenler yerine getirilmedi. Bize yüklü bir faturaya mal oldu mülteciler. Şimdi yine sorumluluk üstlenebiliriz, ancak, daha çok mülteci-daha fazla avro" mealinde sözler sarf etti. Vize serbestisi beklentilerinin yerine getirilmediğini eklemeyi de ihmal etmedi.

AB adına da konuşan Merkel ise uzun süredir kendi partisi ile kardeş partisinin izlenen politikaya dönük giderek sertleşen muhalefeti de dahil Alman kamuoyunun yoğunlaşan baskıları altındaydı. Politik çevrelerde, medyada ve kimi popüler gazetelerde bu konuda dile getiri-

Emperyalist Alman devleti de, Türk sermaye devleti de mülteci sorununun çözüm gücü değil, bizatihi sorumlusudurlar. İnsanlığın ve mültecilerin çektiği acılar, yaşadıkları yıkımlar zerrece onları ilgilendirmemektedir. Onları ilgilendiren yegane şey çıplak çıkarlarıdır.

lenlerin özü özeti şuydu; "Bir miktar mülteci kabul ediyor diye Erdoğan'ın önünde diz çökülemez." Bir başka sesli düşünce de "Avrupa değerlerinden taviz verilemez" şeklindeydi. Kimi politikacılar da Türkiye'nin AB'ye girişinin umutsuz olduğunu dile getiriyordu. Haliyle, Merkel önceden izlenen politikayı devam mahiyetinde sözler sarf etse de bu baskıyı gözetmek zorunda kaldı. Mizansen gereği insan hakları konusuna, bu konudaki hassasiyetlere yeniden vurgu yaptı, ama ardından ilişkilerin devamı ve hatta daha da geliştirilmesini arzuladıklarını belirtti. Mültecilerle ilgili faturanın ortaklaştırılmasına gerek olduğunu ve bunun için çalıştıklarını dile getirdi. Ardından, kısaca vize muafiyetinin bu aşamada mümkün olmadığını belirtti.

SORUNUN YARATICILARI, ÇÖZÜM GÜCÜ OLAMAZLAR

Her vesileyle dile getiriyoruz. Yeniden bir insanlık dramına dönüşen mülteciler sorununun kaynağı aynı zamanda bir

emperyalist ve gerici savaşlar düzeni olan kapitalizmdir. Savaşların sorumluları aç gözlü petrol ve silah tekelleridir. Bu tekellerin sefil çıkarları için her defasında bir çok ülkenin harabeye çevrilmesine, dünya halklarının her defasında bir öncekini aşan büyüklükte acılar ve yıkımlar yaşamasına, milyonlarca insanın yerini yurdunu terk ederek yabancı olduğu topraklarda yaşamak üzere göçüne neden olan, dünya egemeninin kim olacağı kavgasının ifadesi savaşlar çıkartan emperyalist büyük devletlerdir. Sayıları şimdiden milyonları bulan ve can havliyle en yakın ülkelere, ama en çok da bir kurtuluş durağı olarak gördükleri Avrupa'ya sığınan mülteciler, işte bu savaşlar nedeniyle yollara düşmüşlerdir. Hepsi de savaş mağdurlarıdır. Hepsi de kendilerine kucak açılmasını, mağduriyetlerine bir parça çözüm bulunmasını, mecburiyetten sığındıkları ülkelerde insanca koşullarda yaşamalarının sağlanmasını beklemektedirler. Ne yazık ki yanlış adreslerdedirler.

Çözüm beklenen güçlerden biri en büyük emperyalist devletlerden biri olan Alman tekeli devletidir. Alman devleti ki, dünyada pazar, egemenlik ve nüfuz kavgası içinde olan, bu amaçla, hummalı biçimde yeni bir emperyalist savaşa hazırlanan, bu çerçevede şu ya da bu coğrafyada sürmekte olan ve insanlığı yeniden ve daha da ağır biçimde açlığın, yoksulluğun, sefaletin dipsiz çukuruna iten, insanlık dışı koşullarda yaşamak zorunda bırakan, sürgüne mecbur eden emperyalist ve gerici savaşlar serisinin dolaysız olarak tarafı ve sorumlusudur. Afganistan işgalinde neredeyse başı çekmiş, burada yapılan katliamların altına imza atmıştır. Hala bu ülkede en fazla asker bulunduran devlettir. Dünyada en çok silah üreten devletlerin başında yer almaktadır. Savaş coğrafyaları olan ülkeleri kendi silah pazarı haline getirmiş olup, en çok silah satan devlettir. Ticaretinin en önemli kalemi silah satışlarıdır. Körfezin çağdışı ülkelerine en çok Alman devleti silah satmaktadır. Ülkesinde soykırım

yapmakta olan Sudan rejimini silahlandırarak da Alman devletidir. Ortadoğu'nun bir av sahası olmasında, bir savaş coğrafyası haline getirilip, bir kan deryasına çevrilmesinde, IŞİD ve benzeri ölüm makinelerinin eğitilip-donatılmasında, en az ABD kadar suçlu ve sorumludur. Bu coğrafyadaki emperyalist nüfuz mücadelesinin eseri olan, birkaç milyon mülteciyi kabul etmesi karşılığında Türk sermaye devletinin Türkiye ve Kürdistan halklarına dönük kirli savaşına sessiz kalan, karanlık ve kirli anlaşmalar yapan ve Ukrayna'daki Hitler artığı faşist güçlerle işbirliği halinde nüfuz kavgası yürüten de bu kirli devlettir.

Sorunun diğer muhatabı ise Türk sermaye devletidir. Bu devlet, sadece bulunduğu bölgenin değil, dünyanın en kirli ve karanlık devletidir. Sermaye devletinin dümenindeki AKP başından itibaren bir sosyal yıkım ve savaş hükümeti olarak iş görmüştür. Günümüzde, öncelikli hedefi Kürt halkı olan ve bir toplu imha biçiminde yürütülen kirli bir savaş yürütmektedir. Bu kirli savaşın bir ayağı da Suriye ve Rojava'dır. Onlar üzerinden de tüm bir bölgedir. Bu kirli devlet bir yandan sürdürdüğü sosyal yıkım saldırıları ile Türkiye ve Kürdistan'ın işçi ve emekçilerini yıkıma, demek oluyor ki yokluğa, yoksulluğa, açlığa mahkum ederken, bir diğer yandan da bu faturayı daha bir katlayacak olan ABD öncülüğündeki bir emperyalist savaşa sürüklemeye çalışmaktadır. İçeride Türkiye işçi sınıfı, emekçiler, Kürt halkı ve Alevi emekçilerine dönük savaş, dışarı da ise Suriye'ye dönük savaş çığırkanlığı bu devletin ve dümenindeki dinci-gerici AKP iktidarının en başat icratıdır. En kirli ve karanlık icraatlarından biri de Irak, Suriye ve Kürdistan'ın ve şimdi de Türkiye'nin bir savaş alanı haline gelmesinde çok özel bir rol oynayan IŞİD ve benzeri insanlık düşmanı çağdışı çetelerle hiç kesintiye uğramayan kirli ve karanlık ilişkileridir. Hala bu kirli silahlarla yoğun bir mesainin içindedir. Tam da bu nedendir ki Türk sermaye devleti ve AKP iktidarı da en az efendileri kadar Suriye ve Ortadoğu'daki kanlı iç savaşlardan, emperyalist işgal ve müdahalelerden ve bunların sonucu olan mülteci dalgalarından sorumludur. O da en az onlar kadar insanlık suçu işlemektedir.

Kıscacası emperyalist Alman devleti de, Türk sermaye devleti de mülteci sorununun çözüm gücü değil, bizatihi sorumlusudurlar. İnsanlığın ve mültecilerin çektiği acılar, yaşadıkları yıkımlar zerrece onları ilgilendirmemektedir. Onları ilgilendiren yegane şey çıplak çıkarlarıdır. Onlar gerçekte mültecilere kucak açmıyorlar, tam tersine, onları sefaletin dipsiz kuyusuna itiyorlar. Onlar çözüm peşinde değil, mülteci dalgalarını fırsata çevirmenin, bu anlama gelmek üzere bundan kâr elde etmenin peşindedirler. Mülteciler insan değildir onlar için. Olsa olsa pazarla satılacak birer canlı metadurlar.

AB ve onun adına Alman devleti ile

Kapitalizm tüm iddiaların tersine bugüne dek insanlığa ve doğaya ait hiçbir soruna çözüm getirememiştir. Tam tersine daha da çoğaltmıştır. Esasen o buna muktedir değildir. Dolayısıyla, kapitalizm insanlığın sorunlarının bugünkü tezahürlerinden biri olan mülteci sorununa da çözüm gücü olamaz.

Türk sermaye devletinin bugüne kadar ki tüm ilişkilerinin, yapılan pazarlıkların ve anlaşmaların hiçbirinin savaş mağduru mültecilere en küçük bir faydası olmamıştır. Sorunlarını çözmek şurada kalsın, daha da ağırlaştırmıştır. Örneğin, IMF Başkanı'nın tavsiyesi ile Türkiye'de de Avrupa'da da mültecileri en ucuz işgücü olarak değerlendirmek üzere, yasal düzenlemeler yapılmıştır. O kadar ki Türkiye'de de Almanya ve Avrupa'da da mülteciler daha bir dayanılmaz koşullarda yaşamaktadırlar. Üstüne üstlük ırkçı-faşist çetelerin saldırılarının boy hedefi haline getirilmişlerdir. Bir devlet politikası halinde toplumdaki dışlanmakta, aşağılanmakta ve gerisin geri ülkelere dönmeye zorlanmaktadır. Keza göç durmamış, mülteci katliamları, yani Akdeniz'de toplu halde boğulmalar daha da artmıştır. İnsan kaçakçılığı en kârlı bir sektöre dönüşmüştür. O kadar ki, devletlerin kendisi insan kaçakçılığı yapar hale gelmiştir.

Mültecilerin Türkiye'deki tablosu ise daha da iç karartıcıdır. Mültecilerin koşullarında en küçük bir iyileştirme yapılmadığı gibi, yeni yasal düzenlemelerle en düşük ücretlerle çalıştırılan köle statüsüne mahkum edilmiş bulunuyorlar. En kötüsü de aralarına mülteci kılığında

IŞİD militanları sızdırılarak, AFAD adlı kamp yalanı ile ileride başvurmayı tasarladıkları iç savaşa alet edilmek üzere Kürt ve Alevilerin yoğun olduğu kentlere yerleştirilmektedirler.

Son olarak, Alman ve Türk sermaye devleti temsilcileri görüşmelerde ilişkileri geliştirmekten de söz ettiler. Bunun kendisi, daha öncekiler gibi, bu da sadece mültecilere ilişkin yönü ile değil, emekçi halklarımıza dönük yüzü ile de daha kirli ve karanlık ilişki, pazarlık ve anlaşmalar demektir. Birkaç milyon mültecinin kabulü sırasında Türk sermaye devleti ve AKP iktidarının, akademisyenlerin "Kirli savaşa hayır" tutumu gibi en sıradan demokratik çıkışlarına dönük uygulamalarına, Can Dündar ve kimi başka gazetecilerin tutuklanmasına karşı sergilenen orman sessizliği, AB'nin Türkiye ile ilgili insan hakları raporunun çekmecelere kilitlenmesi ve en önemlisi de Kürt halkına dönük kirli savaşın desteklenmesini ifade eden duruş, buna yeterli kanıttır.

YEGANE ÇÖZÜM ADRESİ SOSYALİZMDİR

Bilindiği gibi Merkel ve Erdoğan'ın görüşmesinin hemen ardından BM'nin organize ettiği ve Türkiye'nin ev sahipli-

ğini yaptığı Dünya İnsan Hakları Zirvesi gerçekleştirildi. İki gün süren bu zirvede, mülteciler sorunu da içinde, sözde insanlığa ve doğaya ait sorunlar ele alındı, bu yönde tartışmalar yapıldı, çözümler üretilmeye çalışıldı. Bir kez daha, bu zirve de işçi ve emekçi halkların çıkarları bakımından hiçbir değeri olmayan bir zirve oldu. Hamasi nutukların sonunda, mülteciler sorunu da dahil, her şey dönüp dolaşıp bir kez daha, maliye, toplam fatura, bunun kimlerce ödeneceği, mültecilerden en iyi nasıl yararlanılacağı ve en çok kimin kâr sağlayacağına bağlandı. İnsan, insan hakları, insanlığın sorunları; bunlar kapitalizme yabancıydı ve yine öyle kaldı.

Bunun şaşılacak hiç bir tarafı bulunmamaktadır. Zira, kapitalizm tüm iddiaların tersine bugüne dek insanlığa ve doğaya ait hiçbir soruna çözüm getirememiştir. Tam tersine daha da çoğaltmıştır. Dolayısıyla, kapitalizm insanlığın sorunlarının bugünkü tezahürlerinden biri olan mülteci sorununa da çözüm gücü olamaz.

Sömürünün, baskının, yokluk ve yoksulluğun, savaşların ve göçlerin olmadığı yegane toplum sosyalizmdir.

Ahlaki çürümenin panzehiri devrim ve sosyalizm mücadelesidir!

Evrin Erdoğan*

Artan çocuk istismarı, tecavüz, kadın ve çocuk cinayetleri, toplumsal yaşamı kuşatan kültürel yozlaşma emperyalist-kapitalizmin ahlaki çöküşünün ilanıdır. Topluma hakim olan cinnet hali kapitalizmin yaşadığı çok yönlü bunalımın dolaysız sonucudur. Türkiye kapitalizminin emperyalist efendilerinden aldığı direktif doğrultusunda dini ideolojiyi, onun uygulamalarını ve ortaçağ değerlerini tüm topluma sistematik şekilde dayatması ahlaki çöküntüyü ağırlaştırmaktadır.

Ekonomik, sosyal, siyasal ve kültürel krizin pençesinde can çekişen sermaye düzeninin, 12 Eylül faşist darbesi sonrası afyon olarak kullandığı dinsel gerici-lik sayesinde işçi sınıfını denetim altında tutmayı başardığı açık bir gerçektir. Servet sefalet arasındaki uçurum devasa boyutlara ulaşmışken, büyüyen işsizlik, artan yoksulluk ve bunun yarattığı sosyal kültürel sorunların din istismarının da içinde yer aldığı burjuva ideolojik hegemonya ile kontrol altına alınması da artık mümkün olmamaktadır. Söz konusu olan tam anlamıyla kültürel-sosyal çöküntü ve kokuşmuşluktur. Fiziki zora eşlik eden bu ideolojik zor politikası da bugün tükemiştir.⁽¹⁾

Tüm toplumsal yaşamın üzerine çöken burjuva gerici ablukaya eşlik eden kültürel-ahlaki sorunlar iç karartıcıdır. Çocuklar sermaye devletinin 'koruması' altında dini vakıflarda, göçmen kamplarında, hapishanelerde, yurtlarda tacize/tecavüze uğruyor ya da üretim alanlarında azgın emek sömürüsüyle vahşice eziliyor. Toplumsal şiddet vakaları özellikle çocuk ve kadınları hedef alıyor. Öte yandan kadınların cinsel kimliğinden kaynaklı çok yönlü ezilimi, bugün kapitalizmin sorumlusu olduğu diğer sorunlarla iç içe geçerek tabloyu derinleştiriyor. Kadınıyla erkeğiyle tüm işçi sınıfı ve emekçiler koyu bir karanlığa boyun eğdirilmeye çalışılıyor. Düzen içi kurtuluş hayalleri besleniyor. Kumar, uyuşturucu kullanımı, hırsızlık, fuhuş vb. sayısız toplumsal sorunla kitleler sermaye devleti eliyle kötürümleştiriliyor.

Bugün dinci-gerici partinin dümeninde oturduğu sermaye iktidarının emperyalistlerin taşeronluğunda içeride-dışarıda uyguladığı savaş ve saldırganlık, Kürt halkına yönelik dizginlerinden boşaltılan kirli savaş, ülke topraklarının emperyalist ölüm makinelerinin katliamlarından kaçan halkların hapsedildiği açık bir toplama kampına çevrilmesi ile ahlaki kültürel

sorunlar da şiddetlendi. Çünkü emperyalist savaşın tüm faturası işçi emekçilere ödetilirken, kardeş halkların katledilmesine sessiz kalmanın yarattığı tahribat ise derin izler bırakmaktadır. Suskunluk çürütmektedir.

Bir taraftan dizginlerinden boşaltılmış faşist baskı ve devlet terörüne rağmen toplumsal mücadelelerin fay hatlarında biriken öfke tamamen kontrol altına alınamamaktadır. Öte yandan ise sınıf eksikli bir toplumsal mücadelenin gelişmemesi sermaye düzenini rahatlatmakta ve bunun önüne geçmek için mevcut zor aygıtlarını yeniden tahkim etmesine zaman tanımaktadır. Ağır ekonomik-sosyal yıkıma karşı sınıfın güçlü birleşik tepki geliştirmesindeki zayıflıklar, yine işçi sınıfı ve emekçilerde yılgınlık ve umutsuzluk yaratarak apolitizasyonu beslemektedir. Milyonlar dinsel gerici, milliyetçi şoven burjuva ideolojisi ile gündelik toplumsal yaşamda attıkları her adımda bireyci, ataerki değerler sistemiyle edilgenleşiyor. Ve biriken sorunlar aile içinde, iş yerinde, fabrikada, sokakta yaşamın her alanında yozlaşmanın, bozulmanın yüzlerce örneğini karşımıza çıkarıyor.

GERÇEK ÇÖZÜM SERMAYE DÜZENİNİN YARATTIĞI BATAKLIĞI KURUTMAKTIR

Toplumsal yaşamı çürüten sayısız etkene karşı mücadele düzen ve devrim arasındaki ilkesel ayırım üzerinden

şekillenmek zorundadır. Reformizm her gün ortalığa saçılan pisliklere karşı ortaya koyduğu tepki ve çözüm önerileri ile bir bütün olarak sermaye düzenini aklamının peşindedir. Sermaye partileri ile reformizm kol kola girerek, aynı politik-siyasal zeminde buluşarak bu sorunların kaynağının kapitalist düzen olduğu gerçeğinin üstünü örtme uğursuz misyonunu üstleniyorlar. Düzen saflarında birleşiyor, kenetleniyorlar.

Parlamentar-reformist sol kapitalizmin kaynaklık ettiği tüm sorunlar gibi ahlaki çöküntüyü de çürüten, kokuşan düzen gerçekliğini silikleştirerek ele alıyor. Düzen sınırlarında çözüm vaadinde bulunuyor. Hırsızları, istismarcıları, katliamları üreten burjuva cumhuriyetin ta kendisi olduğunu gizlemeye çalışıyorlar. Ve emperyalist sistemin bu topraklardaki çıkarları için özellikle beslediği dinci-gerici akımı güçten düşürmeye endekli bir politika yürütüyorlar. Böylece kendilerine düzen çatlaklarında yer açmaya çalışıyorlar. Her fırsatta olduğu gibi bu konuda da sol adına burjuva cumhuriyeti demokratikleştirme ham hayalini yayıyorlar. Ancak bilimsel tarihsel gerçekler üzerinden bakıldığında, tüm bunların ahlaki-kültürel dejenerasyonun çözümü için hiçbir karşılığı yoktur.

Sefaletin, yoksulluğun, kölece çalışmanın neden olduğu yıkımın yarattığı her türlü kötülüğün, düzen içi yoz alışkanlıkların, çifte sömürü dolayısıyla kadınların

ve çocukların sınıfın en savunmasız kesimi olarak karşılaştığı sıkıntıların çözümü, devrimci iktidar mücadelesinin seyrine sıkı sıkıya bağlıdır.

TOPLUMSAL ÇÜRÜMEYE KARŞI İŞÇİ SINIFININ DEVRİMCİ İKTİDAR MÜCADELESİ

Tüm eşitsizliklerin ve sömürü ilişkilerinin kaynağını kurutmadan ahlaki-kültürel dejenerasyonu, öncelikle kadın ve çocukları hedef tahtasına çakan cinsel istismarı ve şiddeti ortadan kaldırmak imkansızdır. Çünkü burjuva ideolojik hegemonya, zor aygıtlarından biri olarak işçi sınıfının ayaklarına vurulmuş zincirin halkalarındandır. İnsanı kendi üretken etkinliğine yabancılaştıran kapitalist mülkiyet düzeni, güncel planda tüm insani ilişkilerinde ataerki, dinsel gerici değer yargılarıyla hareket eden, bireycileşmiş, bencil, umutsuz kitleler yaratarak hegemonyasını güçlendirmektedir.

İnsanın insan tarafından sömürüsü son bulmadıkça, insanın kendine yabancılaşarak ahlaki çürümesi de varlığını sürdürmeye devam edecektir. İnsanlığın burjuvazinin kokuşmuş değerler sisteminin etkisini üzerinden silkip atmasının tek çıkar yolu sermayenin boyunduruğuna son vermek, yani kapitalizmi temellerinden yıkmaktır.

Sınıflar arası mücadelenin ürünü olarak hızlanan tarihin tekerleği bugüne binlerce yıllık kazanımları getirmiştir.

Tüm zenginliklerin kaynağı olan “emek” insanlığın gelişiminin anahtarıdır. “Emek, insanın tüm varlığının başlıca temel koşuludur ve belirli bir anlamda bu öyle bir ölçüdedir ki, emek insanı bizzat yaratmıştır demeliyiz” demektedir Engels. Kapitalizmin içinde bulunduğu çıkmaz, emeğin yarattığı binlerce yıllık birikimi ve değerleri geleceğe taşıyabilme misyonuna sahip işçi sınıfının iktidar mücadelesinin en önünde yerini almasını yakıcı hale getiriyor, ya barbarlık ya sosyalizm ikilemini dayatıyor.

Tüm toplumun üzerindeki gerici kuşatma sınıfın sermayeye karşı bağımsız devrimci eylemi ile kırılabilir. Burjuva ideolojik ve kültürel hegemonyayı parçalamanın tek yolu sınıfın potansiyel mücadelesini ve sömürüye karşı öfkesini devrimci müdahale ile örgütlemektir.

Greif işgalinde işçilerin üretim alanlarında örgütlü kolektif gücü açığa çıkarıldığında gerici önyargıların, burjuva ideolojik ve kültürel hegemonyanın nasıl parçalandığını gördük. Greif’teki gibi fabrika temelli komitelere ve sınıfın devrimci öncüsünün müdahalesine sahip olmayan, bu nedenle niteliksel olarak farklı bir düzeye sahip olan metal fırtınası da bunun potansiyelini ortaya çıkarmıştır. Greif’te var olan örgütlü mevzilerin metal sürecinde yokluğu, düzenin çok yönlü ideolojik kuşatmasına, kültürel değerleri ile işçilerin bilincinin kötürümleştirilmiş olmasına müdahaleyi sınırlandırmış, boşa düşürmüştür.

İşçi demokrasisinin tabandan inşa edilmesi sermaye düzeninin hegemonyasına karşı örülecek tek güçlü barikattır. Fabrikada da işçi iradesinin söz-yetki-karar düzeyinde açığa çıkarılması, her bir işçinin birliğin aktif bir parçası yapılmasındaki başarı, sınıfa hakim olan geri bilincin aşılmasının anahtarıdır.

Greif’te dinci-gerici, şoven-milliyetçi görüşlere, farklı mezhep ve milliyetlere sahip kadın erkek işçiler taşıdıkları yoz kültürel görüşleri, önyargıları bir yana bırakabilmişlerse, bu, fabrika zemininde yaratılan örgütlülük sayesinde. Greif’te işçi sınıfı hareketinin devrimci geleceğinde büyük bir itilim ve devrimci çıkışı sınıfın devrimci eylemini örgütleme ısrarıyla yaratılmıştır.

Devrimci sınıf hareketini yaratma ısrarı ve çabası sermayenin sefalet ve sömürü politikalarına karşı işçileri mücadeleden uzak tutan her türden gerici pranganın parçalanmasını sağlar. Aynı zamanda tüm toplumsal yaşamı tehdit eden fabrikalarda, sokaklarda, emperyalist savaşta ve her alanda açığa çıkan ahlaki çürüme devrimci iktidar mücadelesini hızlandıracak kaldıraçlardır. Çünkü emperyalist-kapitalizmin emek-sermaye arasındaki çelişkilerinin vardığı çarpıcı düzeyin dışı vurumudur. Milyonları hareketsiz kılmak, düzene boyun eğdirmek için sistematik olarak uygulanan çürütücü kuşatma bunalımlar ve savaşlar döneminde öfkeyi arttıran mücadele gün-

demlerinden biridir. Çünkü kapitalizmin işçi ve emekçilere geleceksizlikten başka bir şey veremeyeceğinin güncel kanıtıdır.

Burjuvazinin kültürel hegemonyasına son vermek nihai olarak siyasal iktidarın proletarya tarafından ele geçirilmesi ile mümkün olacaktır. Uluslararası işçi hareketi tarihi, Paris Komünü, Ekim Devrimi ve Sovyetler deneyimi, ulusal kurtuluş mücadelelerine damgasını vuran devrimci halk isyanları, ezilen-sömürülen kitlelerin devrim ekseninde kenetlenmesini sağlayacak tek sınıfın işçi sınıfı olduğunu söylemektedir. Sosyal, ahlaki, kültürel sorunlar işçi sınıfı sermaye sınıfına karşı eyleme/mücadeleye çekildiğinde hızla geride kalabilmekte, çözümün nesnel koşulları oluşmaktadır.

Bunun dışındaki her türlü proje insanlığın geleceğini karartan kokuşmuşluğun kaynağını kurutmadan sorunun çözüleceğini hayal etmek anlamına gelmektedir. Bu da ütopyaların peşinden koşmaktır.

TOPLUMSAL SORUNLAR VE MARKSİZM

Marksizm kapitalist sistemde işçi sınıfının tüm kötülükleri ortadan kaldıracak tek devrimci kuvvet olduğunu ortaya çıkararak sosyalizmin ütopyadan bilime sıçramasını sağlamıştır. Söz konusu olan insanlığın evrensel kurtuluşu ise bunu sağlayacak tek güç işçi sınıfının devrimci eylemidir. Kapitalizmi mezara gömerek sınıflı topluma son verebilme misyonu, modern toplumdaki özel konumundan kaynaklanır.

Toplumsal kötülük ve suçların sorumlusu olan burjuva düzenin işleyiş yasalarına, kapitalist özel mülkiyet düzenine savaş açmadan alternatif ortaya koymak bu nedenle boşa kürek çekmektir.

Marks-Engels *Kutsal Aile*’de şöyle

demektedirler: “Yuva; kuş yaşamının bir parçasını oluşturduğu gibi aşağılık yerlerde suçlunun doğal toplumsal çevresini oluşturur.” Bu bilimsel bakışa göre, emek sömürüsüne dayanan kapitalist özel mülkiyet düzeni hüküm sürdükçe, ahlaki sorunların çözümü mümkün değildir.

Fransa’da işçi sınıfının ayağa kalkarak devrimci bir hareket yarattığı 1830’lu yıllardaki ayaklanmaların, 1840’daki Silezyalı dokumacıların eyleminin ve 1842’de İngiltere’de Çartist hareketin örgütlediği grevlerin etkisiyle Marks ve Engels toplumsal devrimin öznesi olarak işçi sınıfının devrimci rolüne işaret ederler. 1844 yılında her ikisi de özel mülkiyeti kaldırabilecek tek sınıf olarak proletaryanın bu misyonu ile ilgili ayrı ayrı aynı sonuca varmışlardır. 1844’te karşılaşarak birlikte çalışmaya başladıklarından bir yıl sonra kaleme aldıkları *Kutsal Aile*’de toplumsal sorunların, artan ‘suç’ların gizemli nedenlerinin olmadığını, kapitalizm tarafından yaratılarak üretildiğinin savunusunu ustalikle yaparlar. Sınıf mücadelesini söndürmeye, sınıf karşıtlığını uzlaştırmaya çalışan ütopyacı sosyalistlerin işçi sınıfının tarihi ilerleten misyonuna karşı çıkarak geliştirdikleri toplumsal projelerini eleştirirler. Yoksulluğun ve sefaletin ekonomik krizle birlikte dayanılmaz boyutlara ulaşması sonucunda artan ahlaki sorunların yüksek erdemle çözümünü vaat eden yaklaşımlarını ironik bir şekilde yerden yere vururlar. Buna göre toplumsal sorunların ve artan ‘suç’ların gizemli nedenleri olmadığı gibi, bunlar sınıflar üstü bir niteliğe de sahip değillerdir. Kapitalist düzen tarafından yaratılırlar. Marks ve Engels aynı zamanda burjuvazinin işçi sınıfını aşağılayan adaletinin bireyleri cezalandırma yöntemini de şiddetle eleştirmişlerdir.

Komünistler Birliği’nin üyeleri olarak kaleme aldıkları Komünist Manifesto ile

kapitalizmi tüm kötülükleri ile mezara gömecek olan proletaryaya ideolojik silahını teslim ederler.

Yeni Greifler yaratmak, devrimci sınıf hareketi yaratmak, çürüyen kapitalizmin tek alternatifi olan sosyalizmi kurmanın tek yoludur. Sınıf devrimcilerinin bu yaklaşımla günün görevlerine yüklediği günlerde ahlaki çürümeye karşı mücadelenin işçi hareketinin gündemlerinden biri olduğunun altını çizmek gerekiyor. “Yalnız yağınların kendi somut çıkarları uğruna savaşmaları tarihi ilerletebilir ve emeğin sömürüsünü ortadan kaldırabilir.” (Marks-Engels)

Siyasal sınıf çalışmamızda “işgal, grev, direniş” şiarı etrafında kilitlenerek aldığımız mesafeyi hızlandırmanın önemli bir ayağı da burjuva ideolojik hegemonyanın harcı olduğu gerici barikatı aşmak için somut politikalar üretmektir. İşçi komiteleri, birliklerin fabrika ve sanayi havzası temelli işleyişleri bu gözle ele alınmalıdır. Ahlaki çöküntüye karşı emeğin korunması mücadelesi güçlendirilmelidir. Burjuvazinin topluma enjekte ettiği zehirin tek panzehiri devrimci sınıf mücadelesidir.

^[1] *Kirli savaşın psikolojik alanda en çirkin/iğrenç yöntemlerle sürdürüldüğü bir atmosferde burjuva ahlakın tükenmişliği de tüm çıplaklığı ile ortalığa saçılmış durumda. Yakılmış yıkılmış evlerde kadın iç çamaşırları sergilemek, işgal edilen kentlerin duvarlarına, evlere kadını aşağılayan cinsiyetçi, ırkçı mesajlar yazmak, kadın direnişçilerin ölü bedenlerini çıplak teşhir etmek, cesetlere işkençe yapmak ve bunu fotoğraflandırmak, gözaltına alınanları çırılçıplak soyup Nazilere rahmet okutan bir zihniyetle fotoğraflamak, panzerlerin arkasında ceset sürüklemek zorbalığa eşlik eden burjuva ahlaksızlığın dışı vurumudur.*

* **TKİP DAVA TUTSAĞI**

“Aile bütünlüğü” adı altında kadına ve çocuğa dayatılan sefalet!

“Aile Bütünlüğünü Olumsuz Etkileyen Unsurlar İle Boşanma Olaylarının Araştırılması Ve Aile Kurumunun Güçlendirilmesi İçin Alınması Gereken Önlemlerin Belirlenmesi” amacıyla kurulan Meclis Araştırması Komisyonu, yani kısaca kamuoyunda bilinen adıyla “Boşanma Komisyonu”nun hazırladığı taslak geçtiğimiz hafta tartışmalara neden oldu. Kadınların anayasada çeşitli kanunlarla düzenlenmiş haklarına saldırı ile çocuk istismarcılarını korumayı içeren ve dinci gerici iktidarın ideolojik hedefleri doğrultusunda ortaya konulan taslak, dinsel gericiliğin son yıllarda kadınlara biçtiği payenin son incilerini sergiliyor.

KADIN HAKLARI TEHDİT ALTINDA!

AKP’li vekillerden oluşan Boşanma Komisyonu’nun hazırlayarak meclise sunduğu, CHP ve HDP’li vekillerin muhalefet şerhi koyduğu, MHP’nin ise sessiz kaldığı taslak, varolan kadın haklarına bir saldırı niteliğinde. Aynı zamanda uluslararası sözleşmelerde imzası bulunan sermaye devletinin gündemine almış olduğu bu istemler, imzacısı olduğu hükümler ile çelişmekte. Hem şiddet başvurularında hem de boşanma davalarında arabuluculuk ve uzlaşma uygulanması, şiddete maruz kalan kadınların mesai saatlerinde karakollara başvurmalarının önünün kesilmesi, şiddete karşı koruma kararları için delil veya belge aranması, tedbir süresinin kısaltılması, aile hukukuyla ilgili tüm duruşmaların gizli yapılması, boşanmanın zorlaştırılması, kadının nafaka hakkının süreye bağlanması, mal paylaşımında dava açma süresinin kısaltılması, eşin ölümünde, kadının mal rejiminden kaynaklı %50 payının verilmek istenmesi gibi istemler, kadınların karşı karşıya kaldığı baskı, şiddet ve bağımlılığı pekiştirecek nitelikte.

ÇOCUK İSTİSMARCILARI AKLANIYOR, ÇOCUK EVLİLİKLERİNE KAPI ARALANIYOR!

Söz konusu taslak kadınların haklarını budar ve kadınların ikinci sınıf cins konumunu pekiştirirken diğer bir yandan çocuk istismarcılarını da koruyup kolluyor. Taslakta yer alan maddelerde çocukların cinsel istismarının “rıza” dayalı olabileceği, ama yine de suç olarak kalması gerektiği ifade edilerek çocuk istismarcısının tecavüz ettiği çocukla 5 yıl boyunca “sorunsuz” ve “başarılı” bir evlilik sürdürmesi halinde denetimli serbestlikten yararlanması öneriliyor. Eğer istismarı

gerçekleştiren de 15 yaşın altında olursa istismar suç olmaktan çıkarılıyor. Bu durum, ailelerin 15 yaş altı çocuklarını fiilen “evlendirmelerinin” yolunu açıyor.

Çocuk istismarlarının ayyuka çıktığı, Ensar ve Nizip örneklerinde olduğu gibi dinci gerici iktidar ile dirsek teması eksik olmayan kurum ve kuruluşların fiilen korunup kollandığı biliniyor. Şimdi de söz konusu düzenleme ile bundan sonraki istismarcılara “devlet güvencesi” de verilmiş olacak.

“AİLE BÜTÜNLÜĞÜ” ADI ALTINDA KADIN HAKLARINA “DİNİ” AYAR!

Asıl gayelerinin aile bütünlüğünü korumak olduğunu her fırsatta dile getiren dinci gerici iktidar kadınların boşanma hakkını kısıtlayan ve boşanmadan vazgeçirici maddeler içeren taslağında “dini” müdahaleyi de es geçmedi. Taslakta aynı zamanda aile terapisi ve rehberlik hizmetleri veren eğitim alanlarının, psikoloji, psikolojik danışmanlık, rehberlik, sosyal hizmet, çocuk gelişimi ve eğitimi, sosyoloji, hemşirelik, tıp, öğretmenlik alanları ile sınırlı kalmaması, ilahiyat fakültesi mezunlarının da aile danışmanı olarak görevlendirilmesi öneriliyor. Babanın kızına şehvet duyabileceğini,

hamile kadınların sokakta gezmemeleri gerektiğini, kadınların kahkaha atamaya çağını belirtenlerin yer alacağı bir “danışmanlık” kurumunun, kadınları toplumsal ve dini yönden baskı altına almak için çalışacağı aşıkardır.

ANAYASAL HAK: YOK SAY, EĞ, BÜK, ORTADAN KALDIR!

AKP iktidarının hazırladığı taslakta elbette dinsel gericiliğin tonları hâkim. Kadınları zapturapt altına alarak eve kaptan, ancak esnek çalışma modelleri üzerinden emeğini sınırsızca sömürmeyi hedefleyen AKP iktidarı, sözcülüğünü yaptığı kapitalist sistemin işleyiş yasalarını sistemin ihtiyaçları doğrultusunda harfiyen uyguluyor.

Kapitalizm koşullarında “anayasal hakkım” diyerek övünebileceğiniz ya da kendinizi güvende hissedebileceğiniz hiçbir durum yok. Örneğin sendikalaşma hakkı sözde anayasa tarafından güvence altına alınmıştır, ancak sendikalaşan işçiler patron tarafından kolaylıkla işten atılabilmektedir. Devletin kolluk güçleri ise işten atılan işçilerin tepkisini bastırmak için sermayenin çıkarları doğrultusunda hareket etmektedir. Yine kreş hakkı da yasalar tarafından tanınmıştır, fakat

bu hak da patronlar tarafından karşılanmamaktadır. Özetlemek gerekirse; bu düzende işçi sınıfı anayasada yazılı olan haklarını dahi örgütlenerek ve üretimden gelen gücünü kullanarak elde edebiliyor.

Hali hazırda var olan “hak”ların uygulanma güvencesi ve pratiği yokken, burjuvazi kâğıt üzerinde duran bu “hak”lara dahi tahammül edemeyebiliyor. Kapitalist sistemin ve onun sözcülerinin dönemsel ihtiyaçları neyi gerektiriyorsa anayasa denen kitapçık bu doğrultuda bazen alenen bazen ise gece yarısı oturumlarında değişiyor.

Meclise Boşanma Komisyonu tarafından sunulan taslakta da kadınlara topyekün olarak bu mesaj veriliyor. Her ne kadar gedik de olsa var olan haklarınıza güvenmeyin! Sınıf savaşımında kim güçlüyse “hak” ları o belirler, o uygular!

“HAK”LARIMIZIN TEK GÜVENCESİ ÖRGÜTLÜ GÜCÜMÜZ!

Ancak burada bir kayıt düşmek gerekiyor. Anayasaya konan, uygulanmayan ve her daim değişebilecek, ellerimizden alınabilecek haklarımızı söz konusu kitapçığa yazdıran da bu hakları budamaya yönelik girişimleri bertaraf eden de yine bizlerin diş diş verdiği mücadeleler oldu. Kavel işçilerinin fiili grevi yoluyla “grev hakkı”nı anayasa yazdırması ya da sermayenin grev ve toplu sözleşme hakkını budama isteğine karşı 15-16 Haziran 1970’te işçi sınıfının ayağa kalkmasında olduğu gibi. Dünya tarihi de bunun benzersiz örnekleri ile dolu.

“Hak verilmez alınır, zafer sokakta kazanılır!” sloganı işte tam da bu olguyu anlatır.

ÖRGÜTLÜ GÜCÜMÜZÜ BÜYÜTELİM!

Söz konusu taslakta yer alan maddelerin en çok işçi ve emekçi kadınlar ile çocuklarını hedef aldığı su götürmez bir gerçek. Tam da bu sebeple gerici saldırıların arkasında yatan kokuşmuş kapitalist sistemle hesaplaşmak için, sınıfın kadın neferlerine büyük ödevler düşmektedir.

İşçi emekçi kadınlar olarak örgütlü gücümüzü büyütmeden, erkek sınıf kardeşlerimizle beraber mücadeleyi yükseltmeden hem işçi sınıfının toplamını hedef alan kapsamlı yıkım saldırılarını, hem de cinsel kimliğimize dönük saldırıları göğüsleyemeyiz!

O halde, bir adım öne!

Sizi çok iyi tanıyoruz!

Rusya'da 1800'lü yılların ortalarında inanç ve cesaretiyle öne çıkan ve ideolojisini benimseyen benimsemeyen her grubun saygısını kazanan narodnikler, gerici Çarlık monarşisine karşı dişe diş bir mücadele vermiştir. Hatta çarlık, narodnizmi kendi rejimine karşı en büyük tehlike olarak gördüğü için tüm ajanlarını narodnik akımı yok etmek için seferber etmiştir. Rusya'da koşullar böyle olunca o dönem marksist akım Rusya topraklarında kendini daha rahat varetmenin koşullarını bulmuştur. Marksistlerin narodnizmi ideolojisi bakımından eleştirmesi, gerici çarlığın tek tehlike olarak narodnizmi görmesini, marksistleri ise bu tutumundan kaynaklı başta ciddi bir tehlike olarak görmemesini sağlamıştır. Zaman içinde serpilen ve gelişen Bolşevik akım doğayı, toplumu ve gelişimini diyalektik bir yaklaşımla ele alarak kapitalist barbarlığa karşı sosyalizm alternatifini öne çıkarmış, kurulu düzen için ciddi bir tehlike olduğunu farketmiştir. Bolşevikler bir yandan çarlık Rusya'sıyla mücadele ederken öte yandan Rusya'daki siyasal akımlara karşı amansız bir savaş içerisinde girer. En nihayetinde bu çok yönlü kavga ve ortaya konan çelikten irade Bü-yük Ekim Devrimi'ni yarattı.

Greif'te bazılarının, metal hareketinde birçoğunun açık ihanetini gördü işçi sınıfı. Biz sizleri iyi biliyor ve tanıyoruz, giderek işçi sınıfı da sizleri tanımayaya, gerçek yüzünüzü ve kimliğinizi görmeye başlıyor. Korkunuz bundan dolayı büyüyor, biliyoruz.

Dünyadaki kapitalist barbarlığın içinden doğan Ekim Devrimi macera değil bir gerçektir. Avrupanın gericilikte kalesi olan çarlık rejimini yıkmak bir macera değil, gerçektir. Bunun kendisi işçi sınıfının devrimci niteliğini bilen ve marksist dünya görüşünü esas alan Bolşeviklerin eseriydi. Sömürü düzenini yıkmak, özel mülkiyeti ortadan kaldırmak ve ona alternatif yaratmak adına gerçekleştirilen Ekim Devrimi, bugün ve yarın ders alın-

ması gereken muazzam bir deneyimdir. Lenin bolşeviklere önderlik konusunda inanılmaz mücadeleler vermiştir. İşçi sınıfını gerici zemine taşıma eğiliminde olan bütün uzlaşmacı eğilimleri acımasızca ezmiştir.

Bu tarihsel deneyimlerin birikimi ile hareket eden biz komünistler, bugün bazı kesimler tarafından maceracı olarak tanımlanıyoruz. Bizi böyle tanımlayanların amaçlarını ve konumlarını iyi biliyoruz. Bizler sınıf mücadelesini yükselttikçe onların köhnemişliği ve çürümüşlüğü daha da ortaya çıkacaktır, bunu da biliyoruz. Bu tip akımların kullandıkları dil dahi, burjuva düzenle kurdukları çok yönlü bağın göstergesidir.

Greif, Seydişehir, Yatağan termik santrali direnişi, geçtiğimiz yıl patlayan Metal Fırtına, madenlerde devam eden

mücadeleler... Bunlar sadece birkaç örnek, oysa büyük resim artık herkes tarafından görülüyor. Görülenler macera değil, gerçek. Hatırlanacağı üzere Greif ve metal hareketinde filili meşru mücadele hattını örgütleyen sınıf devrimcileri, işçi kahyaları tarafından maceracılıkla suçlanmış, "onca işçi işsiz kaldı" demagojisine sarılıp kendi açık ihanetlerini gizlemeye çalışmışlardı. Koç'un Sabancı'nın ve yabancı sermayenin uşaklığını yapanlar bizlere maceracı diyorlar. Greif'te bazılarının, metal hareketinde birçoğunun açık ihanetini gördü işçi sınıfı. Biz sizleri iyi biliyor ve tanıyoruz, giderek işçi sınıfı da sizleri tanımaya, gerçek yüzünüzü ve kimliğinizi görmeye başlıyor. Korkunuz bundan dolayı büyüyor, biliyoruz.

ÇİĞLİ AOSB'DEN METAL İŞÇİSİ

Devrimden kaçmak yok olmaktır!

Sınıflar mücadelesi tarihinde devrim hedefinden uzaklaşmak, kaçmak, iktidarla uzlaşmayı şart koşar. İktidardaki hiçbir sınıf, kendi çıkarlarına zarar verecek bir uzlaşmaya girmez. Ancak kitlelerin, ezilen sınıfın basıncıyla geri adım atıp uzlaşır. Ezilen sınıfın eylemine önderlik edenler, devrim perspektifinden kaçıp, uzlaşmayı hedeflerse, bir süreliğine soluk alma şansı bulabilir. Ne var ki iktidardaki sınıf, ilk fırsatta soluğunu keser.

7 Haziran seçim sonuçlarıyla, devrimden koşar adım kaçanlar, sanki "devrim" olmuş gibi zafer nidaları attılar. Kuşkusuz 7 Haziran'da bir kazanım oldu. Bu, moral bir kazanımdı. Pratikte

ne Kürt halkı, ne de işçi ve emekçiler bir kazanım elde etmişti. Tersine AKP eliyle sermaye iktidarı, Kürt halkına karşı yasa ve ahlak tanımayan bir kirli savaş başlattı ve hala da sürdürüyor.

Kirli savaş karşısında, sermaye devletin, yaşanan onca şeye rağmen meclisi çözüm adresi gösterenlere yönelik son saldırısı da dokunulmazlıkların kaldırılması oldu. Devrimden kaçtığı için sadece AKP'yle mücadele etmeyle malul reformistler, "dokunulmazlığın kaldırılmasına evet" diyen CHP'nin faşist olduğunu keşfettiler. Reformistlerin bu keşfi, aslında trajikomik bir durum. Ne var ki göz ve yürek ufku devrime varmayan-

lar, sadece daha iyi kapitalizm için mücadele ederler. Daha iyi kapitalizm için de CHP gibi sosyal demokrat görünümü sermaye partilerinden, Kürt halkı ile işçi ve emekçiler için lehte bir şeyler yapar diye fazlasıyla umut beklerler. CHP yalan söylemelerine rağmen, gerçek sınıfsal kimliğiyle hareket ettiğinde ise trajikomik bir şaşkınlık yaşarlar.

"Bir musibet bin nasihattan iyidir" derler. Ne var ki reformistler (büyük bir çoğunluğu HDP içinde ama, HDP dışında olan reformistler de aynı sularda yüzmekte) devrimden kaçışlarını öyle bir noktaya vardırılmış ki, sermaye iktidarı kirli savaşı sürdürürken, bunu sadece AKP'yle sınırlı gördüler, ya da böyle göstermeye çalışarak kitleleri kandırdılar. Şimdi ise CHP kendi gerçekliğiyle davrandı ve "dokunulmazlığın kaldırılma-

sına evet" dedi. Reformistler şimdi de, "dokunulmazlığa evet" demeyen CHP'li milletvekillerini öne çıkararak, daha iyi kapitalizm hedeflerini onlarla sürdürmeye çalışıyorlar. Bunu açıktan değil, alttan alta yapıyorlar.

Reformistler, devrimden kaçarak kırıntı bağlamında kazanımlar elde edebilirler. Ne var ki bu "kazanım" onların politik-pratik yok oluşlarını ya da açıktan sistemin saflarına geçmelerini biraz daha geciktirir. Kürt halkı, işçi ve emekçilerse reformist politikalarla kesinlikle acı bir şekilde kaybeder. Kazanmak için devrim hedefiyle hareket etmek gerekiyor. Devrim hedefiyle verilen mücadele, hemen değilse bile bir gün mutlaka zaferle taçlanacak.

M. KURŞUN

Moda ile tutsak edilen kadınlar

Kadınların ne zaman göbeklerini açıkta bırakacaklarına, diz kapaklarını ne zaman açacaklarına, ayak bileklerini ne zaman göstereceklerine moda denilen saçmalık karar veriyor. Bu nedenle sokakta hep birbirine benzeyen kadınlar var. Farkında değil misiniz kadınlar, moda sizi kölesi yapmış durumda. Modaya odaklanmış birer robot gibisiniz. Hangi kıyafet moda olursa onu alıyorsunuz. "Bu yıl bu renk moda" deyip dolabınızı o renkle dolduruyorsunuz.

Oysa renklerin hiç zamanı olur mu? Siz hiç gördünüz mü: Doğada gül kırmızısı moda diye sarı papatyaların açmadığını. Saç şeklinizden, giyiminize, mak-

yağınıza sizin adınıza moda karar veriyor. Aslında bir nevi bu dayatmalarla sizin seçme, karar verme özgürlüğünüzü elinizden alıyor, siz farkında olmadan. Her yıl yenisi çıkan ayakkabı modellerinden dolayı hiç ihtiyacınız olmadığı halde her yıl ayakkabı alma gereği duyuyorsunuz. Zorlukla kazandığınız paranızı hunharca modaya harcıyorsunuz, sonra kredi kartlarına sarılıyorsunuz ve ipin ucu kaçıyor. Artık dünyadaki tek derdiniz kredi kartlarınızı nasıl kapatsam oluyor, sevmediğiniz işinize katlanmaya devam ediyorsunuz. İş yerinde haklarınız gasp edildiğinde kart borçlarınız aklınıza gelip susuyorsunuz ve işte modanın yarattığı modern bir

köle oluyorsunuz.

Nesneler dünyasında kültürden, bilimden uzak, dış görünüme önem veren bir nesne olarak hayatınızı sürdürüyorsunuz. İşte bu yüzden kapitalizm kadınlara modayı dayatıyor, yani sizleri kendine esir hale getirmek için.

Siz modayı takip ederken karanlıkta bir kadın tacize, tecavüze uğruyor. Bir kadın: "Öz savunma hakkı!" deyip işkenceci kocasını öldürüyor. Komşunuz, evine ekmek götürmeyen bir baba olarak çareyi intihar etmekte buluyor. Kısaca moda güzel görünmek değil köleleşmektir...

LALE BALTA

Mehmet Ayvalıtaş davası 12 Temmuz'a ertelendi

Mehmet Ayvalıtaş'ın katledilmesine ilişkin dava, 25 Mayıs'ta İstanbul Anadolu Adliyesi'nde görülmeye devam etti.

Anadolu Adliyesi 8. Ağır Ceza Mahkemesi'nde görülen duruşma bahanesiyle polis adliye girişine çevik ve TOMA ile yığınak yaparken, mahkeme heyeti de davayı izlemeye gelenlerin mahkeme salonuna girişini engellemeye çalıştı. Ayvalıtaş ailesinin ve avukatlarının yanı sıra ilerici kurumlar ve Berkin Elvan'ın anne ve babası da duruşmaya

gelerek destekte bulundu.

Saat 09.30 sıralarında başlayan duruşmada, bilirkişi raporunun sonucu okunurken, Ayvalıtaş ailesinin avukatları rapora itirazda bulundu. Raporun ellerine geç ulaştırıldığını belirten avukatlar, inceleme fırsatı bulamadıklarını ifade etti. Bununla birlikte, raporun olay yeri incelemesi yapılmadan, video kayıtları incelenmeden hazırlandığını belirten avukatlar, raporun Ayvalıtaş'la birlikte yaralanan Seyit Kartal'ın "asli ve tam ku-

surlu olduklarını" iddia ettiği kararına itiraz etti. Avukatlar, yeni uzmanlar tarafından tekrar bilirkişi raporu hazırlanması gerektiğini bir kez daha dile getirdi.

Mahkeme heyeti bilirkişi raporuna itiraz için 30 gün süre vererek sonrasında da raporun yeniden hazırlanıp hazırlanmamasına karar vermek için davayı 12 Temmuz'a erteledi. Dava sonrasında Ayvalıtaş ailesi ve avukatları tarafından basın açıklaması yapıldı.

Bugünün şampiyonu Beşiktaş, yarının şampiyonu işçi sınıfı!

Futbolda, ligin son haftasına girerken şampiyonluğu garantileyen Beşiktaş'ın kutlamaları geçtiğimiz hafta başladı. Önümüzdeki günlerde 14. lig kupasını müzesine götürecek olan Beşiktaş'ın şampiyonluğu vesilesiyle "endüstriyelleşen" futbol ve taraftarların kutlamaları konuşulacak.

Taksim Meydanı kazanılırken, bariyerin hemen bu tarafında devrimcilerle beraber direnen, üzerlerinde siyahı-beyazı, sarı-kırmızısı, sarı-laciverti vb. formlarıyla taraftar grupları oradaydı. Gezi Parkı'nı kazanırken, Dolmabahçe'yi inönü'yü düzene dar edenlerin, Kadıköy'den çıkıp Boğaz Köprüsü'nü kesenlerin, Mecidiyeköy'de dört bir tarafı meşalelerle direniş alanına çevirenlerin arasında yine emekçiler vardı.

Kavganın yeni şehrinde, Bursa'da, şanına yakışanı yapıp bütün metal fabrikalarını Teksas'a çevirenler, bu kez de metal işçileri idi.

Asgari ücretle geçimin dayatıldığı sömürü koşullarında dahi, tribünler boş kalmıyor. Yine Beşiktaş'ın şampiyon olduğu akşam çıkarılan formalar kulüp mağazalarında yok satılıyor.

ENDÜSTRİYEL FUTBOLA KARŞI SINIFIN FUTBOLU!

Fabrikalarda, atölyelerde her işçi arkadaşımızın dışında kalamadığı kollarından biri de futboldur. Her ne kadar patronlar, işçi arkadaşları yozlaştırmak, sorunları konuşmasının önüne geçmek için böyle bir yola başvursalar da, bizler için futbol, arkadaşlarımızı bir araya getirebilmenin aracına da dönüşebilir. Halı saha maçında bir araya getirdiğimiz işçi arkadaşlar, "fabrikada kimin kuyusunu kazıp patronun gözüne gireriz" gibi fikirleri bir kenara atıp, "Patrona karşı nasıl birlikte hareket edebiliriz" diye düşünmeye başlıyorlar.

Endüstriyel futbola karşı, futbolun kolektif bir spor olduğu bilinciyle hareket etmeli, işçilerin, emekçilerin sağlıklı, sosyal, örgütlü bir yaşam sürebilmeleri için önemli bir alan olduğunu görmeliyiz. Ligin şampiyonu olmak için nasıl ki takımlar mücadele ediyorsa; bizler de sınıflar mücadelesinin şampiyonunu ilan edeceğimiz güne hazırlanmalı, işçi sınıfını iktidara taşımak için fabrikalarda örgütlenmeliyiz.

KÜÇÜKÇEKMECE'DEN BİR İŞÇİ

Sinan Cemgil, Alparslan Özdoğan, Kadir Manga...

Nurhak şehitlerinin devrettiği kızıl bayrak onurla dalgalanıyor!

1960'lardan '70'lere uzanan 10 yıl, Türkiye devrimci hareketi tarihine bırakılacak büyük mirasın harmanlandığı yıllar oldu. '70'lerde şekillenerek günümüze dek uzanan bu miras; Türkiye İşçi Partisi (TİP) bünyesinde somutlanan reformist-parlamentarist çizgi ve Millî Demokratik Devrim (MDD) programıyla şekillenen darbeci-Kemalist algı aşılarak devrimci kopuşun gerçekleşmesi ile oluşmuştur. Bu mirası dünden bugüne bırakanlar ise genç yaşları ile tüm varlıklarını devrimci mücadeleye adayan yiğit devrimcilerdir. İdeolojik-politik olarak her ne kadar yarattıkları çizgi dönemin koşulları göz önüne alındığında kusurlu olsa da, onların bugüne bıraktıkları devrimci duruş, militan kimlik ve devrim davasına olan adanmışlıktır.

'68 yılında dünya devrimci kalkışmalarla sarsılırken Türkiye'ye de Marksist eserler girmeye başlamıştır. Marksizmin tartışılmaya başlandığı bu dönemde üniversiteler demokratik eğitim mücadelesinin yanı sıra anti-empyralist öğrenci hareketlerinin adresi olmuştur. Fikir Kulüpleri Federasyonu (FKF) üzerinden örgütlenen üniversite gençliği önce TİP ardından ise MDD çizgilerini aşarak '71 kopuşu ile devrimci militan örgütleri (THKP-C, THKO ve TKP-ML) kurmuş ve devrim mücadelesini büyütmüşlerdir.

Yine aynı yıllar işçi sınıfının grev dalgalanmalarına tanıklık etmiştir. İşçi sınıfı da Türk-iş cenderesini aşarak DISK'i kurmuş ve grevler, işgaller, mitinglerle toplumsal mücadelenin ön saflarındaki yerlerini almaya başlamıştır. 15-16 Haziranları yaratma yolunda yürümüştür.

İşte bu yıllar burjuvazinin gelişen işçi sınıfı hareketi ve kontrol altında tutamadığı öğrenci hareketleri karşısında kendi bekasını

korumak ve kendi iç çelişkilerini çözmek için azgınlaştığı, darbeleri devreye soktuğu ve birçok yiğit devrimciyi katlettiği yıllar olmuştur. 31 Mayıs 1971'de Nurhak'ta şehit düşen Sinan Cemgil, Alparslan Özdoğan, Kadir Manga'nın ardından 30 Mart 1972'de Mahir Çayan ve On'lar Kızıldere'de korkusuzca çarpışarak şehit düşmüştür. 6 Mayıs 1972'de Deniz

Gezmiş, Yusuf Aslan, Hüseyin İnan korkusuzca idam sehvasına yürümüşlerdir. 18 Mayıs 1973'te İbrahim Kaypakkaya Diyarbakır zindanında ser verip sır vermeyerek işkencede katledilmiştir.

SINAN CEMGİL; DÖNEMİN YİĞİT DEVRİMCİLERİNDEN BİRİSİ

Katledilişinin 45. yılında dönemin yiğit devrimci gençlerinden birisi olan Sinan Cemgil'in yaşamına kısaca bakmak dahi, bizlere bıraktıkları değerler sistemini görmek için yeterlidir.

Menderes hükümetinin, TBMM kararı olmaksızın Kore'ye asker göndermesi sebebiyle Türk Barış-severler Cemiyeti'nin protestosu üzerine babası Adnan Cemgil'in aldığı hapis cezası Sinan Cemgil'i henüz çocuk yaşta cezaeviyle tanıştırmıştır. "Komünistler Moskova'ya!" bağırışlarını ise, aynı dava yüzünden Yozgat'a sürgüne gönderilen annesinin yanında duymuştur. 1964'te

Orta Doğu Teknik Üniversitesi (ODTÜ) Mimarlık Fakültesi'ne giren Sinan Cemgil, ODTÜ Sosyalist Fikir Kulübü'nün (SFK) kuruluşuna katılır, bir süre genel başkanlığını yapar ve Türkiye İşçi Partisi'ne (TİP) üye olur. 1967 yılında ilkokul yapma amacıyla Muş'un Korkut ilçesine giden ODTÜ kafilesinde yer alan Sinan, arkadaşlarıyla birlikte halk kültürü üzerine de

incelemelerde bulunur. 1968'le birlikte yoğunlaşan öğrenci eylemlerinde, üniversitedeki hareketin doğal önderi olur. ODTÜ'de Toplumcu Grup içinde yer alır. 1968'de ODTÜ'deki boykota ve 1969'daki ODTÜ işgaline önderlik eder. Toprak reformunun gerçekleştirilmesi istemiyle hazine topraklarını işgal eden Elmalı köylülerini ziyaretinin Türkiye İşçi Partisi (TİP) Genel Merkezi tarafından tepki ile karşılanması üzerine TİP'ten istifa eder. Vietnam Kasabı olarak ünlenen Robert W. Komer'in Amerika Birleşik Devletleri Türkiye Büyükelçisi olarak atanması İstanbul, İzmir ve Ankara başta olmak üzere bütün Türkiye'de yaygın protesto gösterileri ile karşılanır. Komer'in arabası aralarında Sinan Cemgil, Hüseyin İnan, Mustafa Taylan Özgür, Yusuf Aslan, Seçkin İnceefe, Halil Çelimli, Tuncay Çelen, Sabit Big'in olduğu ODTÜ'lü devrimciler tarafından yakılır. Bu eylemde yer alan Mustafa Taylan Özgür'ün, Komer olayından sonra İstanbul Üniversitesi Öğrenci Birliği'nin Beyazıt'taki kongresi sırasında arkadan kurşunlanarak ve sonrasında polis karakolunda dövülerek öldürülmesinden sonra Sinan Cemgil, "Taylan, Kommer'in arabasını yakarak devrim için ilk kıvılcımı atmıştı. Bu kıvılcım devam ettirilecektir" der. Taylan'ın öldürülmesi üzerine ise Ankara'da Atatürk Anıtı önünde, aranıyor olmasına karşın toplanan kitleye seslenen Sinan Cemgil: "Bir devrimci kardeşimiz polis kurşunu ile kahpece öldürülmüştür. Devrimci şehitlerin matemini tutacak zamanımız yoktur. Devrimcilerin postunu ucuza satmayacağız" demiştir.

Çakılan kıvılcımı büyütme için mü-

cadeleyi en ön safta sürdüren Sinan Cemgil, 1970 yılında, Hüseyin İnan, Yusuf Aslan, Alparslan Özdoğan, Deniz Gezmiş ve Cihan Alptekin'le birlikte Türkiye Halk Kurtuluş Ordusu'nun kuruluş çalışmalarını yürütür. THKO'nun şehir gerillası eylemlerinde yer alan Sinan Cemgil, 12 Mart 1971 darbesinden sonra, arkadaşlarıyla birlikte Ankara'yı terk ederek Elbistan civarındaki Nurhak Dağı'nda THKO'nun gerilla kampını kurar. Sinan Cemgil komutasındaki gerilla birliği, planlandığı gibi Kürecik Radar Üssü'nü basmak için harekete geçer.

Kürecik Radar Üssü'ne yapacakları baskın öncesinde köylülerin jandarmaya ihbar etmeleri üzerine pusuya düşen THKO militanları son kurşunlarına kadar çatışır. Sinan Cemgil, Alparslan Özdoğan, Kadir Manga katledilir, diğerleri ise yaralı olarak ele geçirilir.

YİĞİT DEVRİMCİLERİN MİRASI KIZIL BAYRAĞIMIZLA YÜKSELİYOR!

Sinan Cemgil, Alparslan Özdoğan ve Kadir Manga devrim yolunda ölümsüzleşenler kervanına katıldılar. Onların uğruna ölümsüzleştikleri dava bugün komünistlerin dalgalandırdığı kızıl bayrakla yükseliyor. Yiğit devrimcilerin devrettikleri bu bayrak, reformist-parlamentarist hayallerle kapitalizmin dümenine su taşıyan anlayışların karşısında bugün hala komünistlerce onurla dalgalandırılıyor.

İşte bu sebeple katledilişlerinin 45. yılında Sinan'ı, Alparslan'ı ve Kadir'i anmak "devrim" sözümüzü dost düşman önünde yinelemektir.

**Katledilişlerinin
45. yılında Nurhak
şehitlerini saygıyla
★ anıyoruz...**

**Onlar ölmедiler yok
ateş fitiller gibi
dimdik ayakta
barut ortasındalar!**

Sinan Cemgil

Kadir Manga

Alparslan Özdoğan